

DESTER

December 1971 · 71e Jaargang · Nummer 12

EEN INSPIRERENDE BOODSCHAP

VAN OUDERLING FRANKLIN D. RICHARDS

assistent van de Raad der Twaalven

De Engelse schrijver Charles Dickens¹ schreef in zijn *Christmas Carol*: „Wij dragen de ketenen die wij in het leven smeden.“ Hoe waar zijn deze woorden, en wat is het toch belangrijk dat we een keten smeden die een rijk en welbesteed leven tot resultaat heeft — en vergeet niet dat de minuscule ketentjes van gewoonten over het algemeen te klein zijn om gevoeld te worden, totdat ze te sterk zijn geworden om te worden verbroken.

Bij het smeden van een sterke levensketen kan de gewoonte eerlijk te zijn heel goed een van de glanzende en sterkste schakels worden.

Er schuilt grote kracht in het zich concentreren op een ideaal of beginsel zoals eerlijkheid. In het denken van veel mensen is echter de werkelijke betekenis van het begrip „eerlijkheid“ als zedelijke waarde op een afschuwelijke manier verwrongen.

Als we aan eerlijkheid denken, denken we misschien in eerste instantie aan onze relatie met anderen, maar in veel opzichten is het van meer belang dat wij eerlijk zijn tegenover onszelf.

Shakespeare laat in het toneelstuk *Hamlet* Polonius tegen zijn zoon Laërtes zeggen: „Maar bovenal: wees steeds trouw aan uzelf — En daaruit volgt, als op de dag de nacht — Dat gij dan jegens niemand vals kunt zijn.“ (Eerste bedrijf, derde toneel).²

Wanneer men als norm aanvaardt dat men eerlijk moet zijn tegenover zichzelf en zich dan ook geheel aan dit doel wijdt, heeft men een zeer grote stap gedaan op de weg naar geluk en succes.

Wie eerlijk is tegenover zichzelf, kan niet ontrouw zijn aan zijn gezin, hij kan niet oneerlijk zijn tegenover zijn werkgever, of zijn God en zijn land ontrouw worden.

1 Charles Dickens — Engels schrijver 1812-1870.

2 Vert. Dr. L. J. Burgersdijk, bewerking C. Buddingh.

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
voor de Nederlandse Zending
en de ring Holland

December 1971
71e Jaargang · Nummer 12

Redacteur:
Doyle L. Green,
Church Editorial Department

Coördinator:
J. W. Zurhaar
Kerkelijk Vertaalbureau
Parallelweg 45,
Maastricht

Correspondent voor de ring Hol-
land: R. L. Schuurman,
Wagenbergstraat 77, Rotterdam.

„De Ster“, uitgegeven door De
Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen, ver-
schijnt eenmaal per maand.
Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar.

Gironummer
Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de ring Holland:
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.

Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

Drukker:
Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

Inhoud:

Onze verantwoordelijkheden als priesterschapsdragers,

president Joseph Fielding Smith	355
Mijn broeders hoeder, John H. Vandenberg	357
Liefde voor God, Bernard P. Brockbank	361
„Gij zult niet echtbreken“, Milton R. Hunter	363
Satan — de grote bedrieger, Marion G. Romney	366
Drinkt van het zuivere water, Loren C. Dunn	369
Een welp als kerstman, Dora D. Flack	372
Al ging ik ook, Melvin DeGraw	374
Een kwestie van richting, Lael J. Littke	376
Kerstmis — en herinneringen voor uw kinderen, Richard L. Evans	380

DE kleine STER:

De brief, Lucile C. Reading	89
Debbie en het sprekende bord, Dorothy Dunstedter Warner	91

OP DE OMSLAG: Verscheidene jaren geleden maakte Aldo Rebecchi, een Italiaanse beeldhouwer, een reproductie van de beroemde Christus van de negentiende-eeuwse Deense kunstenaar Bertel Thorvaldsen. Nu staat het in het Bezoekers Centrum op Temple Square in Salt Lake City (Utah) met op de achtergrond het panorama van het heelal. De gespreide armen van Jezus Christus schijnen de mensen van de hele wereld uit te nodigen tot Hem te komen.

Deze boodschap, in het bijzonder gericht tot de priesterschap, werd uitgesproken tijdens de priesterschapsvergadering van de 141ste jaarconferentie van de Kerk.

PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

„Ik doe een beroep op de Kerk en al haar leden om het kwaad van de wereld na te laten.”

Onze verantwoordelijkheden als priesterschapsdrager

Geliefde broeders van de priesterschap, Ik heet u hier vanavond welkom als medeburgers der heiligen, als huisgenoten en broeders in het koninkrijk Gods, (zie Ef. 2:19.) als dragers van het heilig priesterschap, en ik nodig u uit samen met mij na te denken over een aantal zware verantwoordelijkheden die op ons rusten, omdat wij het goddelijke gezag des Heren bezitten. Wij zijn de zaakgelastigden van de Heer; wij vertegenwoordigen Hem; Hij heeft ons gezag gegeven waardoor wij gemachtigd zijn om al het nodige te doen voor de verlossing en de verhoging van onszelf en van al Zijn andere kinderen op aarde.

Wij zijn ambassadeurs van de Heer Jezus Christus. Wij hebben de taak Hem te vertegenwoordigen. Wij hebben de opdracht Zijn Evangelie te prediken, de verlossingsverordeningen uit te voeren, het mensdom te zegenen, de zieken te genezen en mogelijk wonderen te verrichten, te doen wat Hij zou doen als Hij hier Zelf aanwezig zou zijn — en dit alles omdat wij het heilig priesterschap dragen.

Als zaakgelastigden van de Heer zijn wij door Zijn wet gehouden te doen wat Hij van ons vraagt, wat onze persoonlijke gevoelens of de verlokkingen van de wereld ook mogen zijn. Wijzelf hebben geen verlossingsboodschap, geen leerstelling die aangaat moet worden, geen macht om te doppen of te verordenen of eeuwige huwelijken te sluiten. Al deze dingen zijn afkomstig

van de Heer, en alles wat wij doen in verband met deze dingen is het resultaat van gedelegeerd gezag.

Wanneer wij lid worden van de Kerk en het priesterschap ontvangen, wordt van ons verwacht dat wij vele wegen der wereld verlaten, en leven gelijk het de heiligen betaamt. (zie Rom. 16:2.) Wij mogen niet langer spreken, handelen, ons kleden en zelfs niet meer denken zoals andere mensen maar al te vaak doen. Velen in de wereld gebruiken koffie, thee, tabak en sterke drank en zijn betrokken bij het gebruik van drugs. Velen zijn profaan, vulgair en onfatsoenlijk, leven zedeloos en onrein, maar al deze dingen moeten ons vreemd zijn. Wij zijn de heiligen van de Allerhoogste. (zie L. en V. 82:13.) Wij dragen het heilig priesterschap.

Bij monde van Mozes sprak de Heer tot het oude Israël: „... indien gij naastiglijk Mijner stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is Mijn;

„En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn.” (Ex. 19:5-6.)

Deze belofte geldt ook voor ons. Indien wij de paden der deugd en heiligheid bewandelen, zal de Heer Zijn zegeningen over ons uitstorten in een mate die wij niet voor mogelijk hielden. Wij zullen zeer zeker, zoals Petrus zei, „een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een verkregen volk” zijn. (1 Pet. 2:9.) En we zul-

len een verkregen volk zijn, omdat wij niet zijn zoals andere mensen, die niet volgens deze normen leven.

Gezien de mate waarin wij de wereld reeds overwonnen hebben, zijn we reeds een heilig en verkregen volk. Maar helaas zijn er nog onder ons die de zaken van Gods koninkrijk in hun leven nog niet op de eerste plaats gesteld hebben en die niet leven overeenkomstig de normen van de Kerk.

Ik doe een beroep op de Kerk en al haar leden om het kwaad van de wereld na te laten. Wij moeten onkuisheid en elke vorm van zedeloosheid schuwen als een besmettelijke ziekte. Wij mogen de bronnen van het leven niet dempen door het voorkomen van geboorten. Wij mogen ons niet schuldig maken aan onrechtvaardig en zondig aborteren.

Geen enkel lid van de Kerk kan als goed lid worden aangemerkt wanneer hij zich afzet tegen de gevestigde orde van fatsoen en gehoorzaamheid aan de wet. Wij kunnen niet tegen de wet in opstand komen en tegelijkertijd in overeenstemming zijn met God, want Hij heeft ons geboden: „Weest daarom onderdanig aan de bestaande machten, totdat Hij regeert, Wiens recht het is te regeren . . . ” (L. en V. 58:22.) En één dezer dagen zal Hij komen.

Als dienstknechten van de Heer hebben wij tot doel het pad te volgen dat Hij voor ons heeft uitgestippeld. Niet alleen verlangen wij te doen en te zeggen wat Hem behaagt, maar wij proberen ook zo te leven dat ons leven zal zijn als het Zijne.

Zelf gaf Hij ons het volmaakte voorbeeld in alle dingen en Hij sprak tot ons: „Volg gij

Mij.” (zie Joh. 21:22.) Zijn Nephitische discipelen vroeg Hij: „Welke soort mensen behoort gij . . . te zijn?” En Hij antwoordde: „Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben.” (III Ne. 27:27.)

Wij zijn nu bezig met het grootste werk op aarde. Het priesterschap dat wij bezitten is de macht en het gezag van de Heer Zelf, en Hij heeft ons beloofd dat wij eeuwige heerlijkheid en eer zullen ontvangen in het Koninkrijk van Zijn Vader, als wij onze roeping verheerlijken en wandelen in het Licht, (zie Joh. 1:7.) zoals Hij in het Licht is.

Wat kunnen wij anders doen dan de kwade wegen der wereld te verlaten met zoiets heerlijks in het vooruitzicht? Moeten de dingen van Gods koninkrijk in ons leven niet op de eerste plaats staan? Moeten wij niet trachten te leven bij alle woord, dat door de mond Gods uitgaat? (zie Mt. 4:4.) Moeten wij niet onze roeping verheerlijken en daadwerkelijk een koninkrijk van priesters en rechtvaardige broeders worden?

De zegeningen die wij zullen ontvangen als wij de geboden onderhouden gaan alles te boven wat wij nu vermogen te begrijpen. Ik ben dankbaar voor het Evangelie, voor de Kerk en het koninkrijk Gods op aarde, en voor de hoop op het eeuwige leven dat de Heer ons geeft.

Ik getuig dat dit werk waarachtig is en ik bid dat wij allen onze verbonden getrouw zullen nakomen, en dat wij, na in dit leven vrede en vreugde te hebben ontvangen, mogen voortgaan tot het beërven van eeuwige vreugde en heerlijkheid in de wereld die komen zal. Dit zeg ik nederig in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. ○

*De Heer heeft
ons tot broeders
van elkaar
gemaakt, omdat
wij elkander
nodig hebben.*

Mijn broeders hoeder

BISSCHOP JOHN H. VANDENBERG
Presiderend Bisschop

Een jonge moeder, die de beproeving had ondergaan door een ongeluk haar kindje te verliezen, kwam een kerkelijk leider om een zegen vragen om haar in haar smart te troosten. Toen zij wegging, vroeg zij door haar tranen heen: „Moet er in dit leven altijd pijn zijn?”

Laten we, over deze vraag nadenkend, eens terug gaan naar het eerste gezin op aarde. Over Eva lezen we in de Bijbel „zij werd zwanger en baarde Kain, en zeide: Ik heb een man van den Heere verkregen!

„En zij voer voort te baren zijn broeder Habel; en Habel werd een schaapherder, en Kain werd een landbouwer.”

Na verloop van tijd werd Kain vertoorn, omdat de Heer acht sloeg op Abels offer van de eerstgeborenen van zijn schapen, maar op Kains offer van de vruchten der aarde geen acht sloeg.

„En Kain sprak met zijn broeder Habel; en het geschiedde, als zij in het veld waren, dat Kain tegen zijn broeder Habel opstond, en sloeg hem dood.

„En de Heere zeide tot Kain: Waar is Habel, uw broeder? En hij zeide: Ik weet het niet; ben ik mijns broeders hoeder?

En de Heere zeide: Wat hebt gij ge-

daan? daar is een stem des bloeds van uw broeder, dat tot Mij roept van den aardbodem.” (Gen. 4:1-10.)

Pijn, verdriet en tragiek zijn sinds deze gebeurtenis het deel van de mens geweest. Maar uit deze episode in de Schriften doemt voor ons de vraag op: „Ben ik mijn broeders hoeder?”

Wat vinden wij van die vraag? Welke opdracht heeft de Heer ons hieromtrent gegeven? Laten we eens naar het derde hoofdstuk van het eerste boek van Johannes kijken:

„Want dit is de verkondiging, die gij van den beginne gehoord hebt, dat wij elkander zouden liefhebben.

„Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit den dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben; die zijn broeder niet liefheeft, blijft in den dood.

„Hieraan hebben wij de liefde gekend, dat Hij Zijn leven voor ons gesteld heeft; en wij zijn schuldig voor de broeders het leven te stellen.

„Mijn kinderkins, laat ons niet liefhebben met den woorden, noch met de tong, maar met de daad en waarheid.” (1 Joh. 3:11, 14, 16, 18.)

Wat is de bron van de moederliefde? Is dat niet opofferingsgezindheid? Zulke liefde wordt beschouwd als de diepste en tederste liefde. Komt dit doordat een moeder door een dal

van de schaduw des doods (zie Ps. 23:4.) gaat om haar kind ter wereld te brengen en voortdurend offers brengt voor het welzijn van dit kind? Heeft Christus daarom de wereld lief? Omdat Hij zwoegde om haar te maken? Omdat Hij Zijn leven gaf voor de aarde en haar bewoners? Wij vernemen dat „God de wereld . . . also lief heeft gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft . . .” (Joh. 3:16.), om de wereld te behoeden voor de ondergang, en de Zoon was bereid te lijden om wille van datgene waarvoor Hij had gezwoegd.

De dingen waarvoor wij offers hebben gebracht hebben wij allen lief. Zoveel geven en dienen dat het offering wordt, kweekt liefde. De term *godsdiens*t impliceert zorg voor onze broeders, zoals ons in Jakobus 1:27 wordt gezegd: „De zuivere en onbevleete godsdiens voor God en den Vader is deze: wezen -en weduwen bezoeken in hun verdrukking ...”

Wanneer mensen zeggen: „Voor sommige mensen is godsdiens wel goed, maar ik ben niet godsdiens en het zegt me niets,” zeggen zij dat dan omdat zij hebben ervaren hoe verhefvend het is hun naasten te dienen en iets voor hen op te offeren?

Misschien hebben zij de behoeften van hun naasten eenvoudig niet gezien. Iedereen heeft zijn behoeften. De mens staat niet alleen. De dichter en hervormer Edwin Markham¹ drukt de elementaire behoeften van de mens kort en duidelijk zo uit:

„Drie dingen moet een mens bezitten opdat zijn ziel leve en de volmaakte goedheid van het leven kenne — „Drie dingen geve de alles-schenken- de Vader — brood, schoonheid en broederschap.”

Onze Vader in de hemel heeft het werkelijk mogelijk gemaakt dat wij ons dagelijks brood ontvangen, want Hij zei aangaande het onderhouden van Zijn geboden:

„Voorwaar zeg Ik u: Voor zoverre gij dit doet, is de volheid der aarde de uwe, de beesten des velds en de vogelen der lucht, en hetgeen in de bomen klimt en op de aarde loopt; ... hetzij voor voedsel, of voor kleding, of voor huizen, of voor schuren, of voor boomgaarden, of voor tuinen, of voor wijngaarden;

„Ja, alles, wat in zijn jaargetijde uit de aarde voortkomt, is voor het welzijn en gebruik van de mens geschapen, om zowel het oog te behagen als het hart te verblijden;

„Ja, voor voedsel en kleding, voor smaak en reuk, om het lichaam te versterken en de ziel te verkwikken.

„En het behaagt God, dat Hij de mens dit alles heeft gegeven. ...

„En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door Zijn hand niet

in alles te erkennen en Zijn geboden niet te gehoorzamen.” (L. en V. 59:16-21.)

Omdat God zo goed voor ons is, vraagt Hij van ons dat wij goed zijn voor de broeders die minder bedeed zijn dan wij, want Hij maande ons aan: „En ziet, gij zult de armen denken, en hun, hetgeen gij hun van uw bezittingen hebt te geven, toewijden ...

„En voor zoverre gij van uw goederen aan de armen mededeelt, zult gij het aan Mij doen; en ze zullen worden afgedragen aan de bisschop Mijner kerk ...” (L. en V. 42:30-31)

Deze geboden aangaande de zorg voor onze broeders vinden wij ook terug in het beginsel vasten. In *Documentary History of the Church*, deel 7, blz. 413, staat nl.:

„Laat dit voor alle heiligen een voorbeeld zijn, en er zal nooit gebrek aan brood zijn: Laten zij die bezitten één dag vasten wanneer de armen honger, en laten zij wat zij anders gegeten zouden hebben aan de bisschop geven voor de armen, en iedereen zal voor lange tijd ruim voldoende hebben; en dit is een groot en belangrijk beginsel van het vasten dat door de Heer is goedgekeurd. En zolang de heiligen met een blij hart en een opgewekt gelaat dit beginsel naleven, zullen zij steeds overvloed hebben.”

In een toespraak zei Brigham Young tot de heiligen:

„U weet dat wij op de eerste donderdag* van de maand een vastendag houden. Hoevelen hier weten wat de oorsprong is van deze dag? Voor er tienden werden betaald, werden de armen geholpen door giften. In Kirtland kwamen zij bij Joseph zeggen dat zij hulp nodig hadden, en hij zei dat er een vastendag moest komen, en aldus werd besloten. Die dag moest eens in de maand gehouden worden, net zoals nu, en alles wat op die dag gegeten zou zijn — meel, vlees, fruit of wat dan ook — moest men meenemen naar de vastenvergadering en overdragen aan degene die was uitgekozen om ervoor te zorgen en het aan de armen uit te delen. Denkt u dat de armen gebrek zouden

hebben aan meel, kaas, boter, vlees, suiker of wat dan ook als wij dit allemaal trouw doen? Nee, dan zou er meer zijn dan alle armen onder ons samen zouden kunnen verbruiken. Het is spaarzaamheid die ons ertoe leidt deze lijn te volgen en onze arme broeders en zusters beter te behandelen dan zij tot nu toe behandeld zijn. Laat dit in onze kranten bekendgemaakt worden. Laat aan het volk bekendgemaakt worden dat op de eerste donderdag van elke maand, de vastendag, alles wat door de echtgenoten, echtgenotes, kinderen en bedienden gegeten zou worden, voor het levensonderhoud van de armen aan de bisschop dient te worden overgedragen. Ik ben, evenals de anderen, bereid mijn deel bij te dragen, en als er in mijn wijk geen armen zijn, ben ik bereid te delen met de wijken waar wel armen zijn. Als de zusters uitkijken naar woonruimte voor die zusters voor wie gezorgd moet worden en ook maken dat er voor hun gezorgd wordt, zult u merken dat wij grotere gemoedsrust en innerlijke vrede zullen hebben en dat onze geesten stralend, licht en vol vreugde en vrede zullen zijn. De bisschoppen dienen er met de hulp van hun leraren op toe te zien dat elk draagkrachtig gezin in hun wijk voor de armen afstaat wat het normaal op de vastendag gebruikt zou hebben.” (*Journal of Discourses*, deel 12, blz. 115-116.)

Ik spoor de bisschoppen aan hun mensen in deze tijd dit beginsel voor te houden, opdat wij nog beter kunnen voorzien in de levensbehoeften van onze broeders die in minder fortuinlijke omstandigheden verkeren.

Edwin Markham zei dat onze alles-schenkende Vader ons niet alleen brood zou geven, maar ook schoonheid en broederschap; kunt u zich dat nog herinneren?

Heeft de Heer het mensdom schoonheid geschonken? Een ieder die hieraan twijfelt hoeft alleen maar zijn ogen te openen en naar de opkomst en ondergang van de zon te kijken en zijn oren te openen voor het geluid van de regen en de wind; zich te verwonderen over de kleuren van de

bloemen en de regenboog; de schakeringen van het woestijnlandschap en de wouden, de korenvelden, de gebirgen, de rivieren en de zeeën waar te nemen. In deze tijd van het jaar worden wij ontroerd door het nieuwe leven van de lente, en geheel opgaand in het ontluikende leven om ons heen, worden wij er een deel van.²

De gehele aarde, die geen onvruchtbaarheid kent, verblijdt het hart. In onze zorg om onze broeder, kunnen wij elkaar doen begrijpen welk een groot geschenk schoonheid voor ons is. Laten wij ons de tijd gunnen om te zien, te voelen en te genieten van alles wat God voor ons geschapen heeft. De woorden van Margaret L. White maken ons deze verantwoordelijkheid duidelijk:

„Ik nam een klein kind bij de hand om hem naar de Vader te leiden. Mijn hart was vervuld van dankbaarheid voor dit blijde voorrecht. We liepen langzaam. Ik richtte mijn stappen naar de stapjes van het kind. We spraken over de dingen die het kind opmerkte. Af en toe plukten we wat van de bloemen van de Vader en streelden hun zachte bloemblaadjes en genoten van hun heldere kleuren. Soms waren het een paar vogels van de Vader. We keken hoe zij hun nest bouwden. We zagen de eitjes die zij hadden gelegd. We verwonderden ons, verrukt over de zorgen waarmee zij hun jongen omringden. Vaak vertelden we verhalen over de Vader. Ik vertelde ze aan het kind, en het kind vertelde ze weer aan mij. We vertelden ze elkaar, het kind en ik. Af en toe rustten we, leunend tegen een van de bomen van de Vader, en we lieten onze zachte bries ons voorhoofd verkoelen en waren stil. En toen, in de schemering, ontmoetten wij de Vader. De ogen van het kind straalden. Vol liefde en vertrouwen keek het verlangend op naar het gelaat van de Vader. Hij legde zijn hand in de hand van de Vader. Ik werd voor dat ogenblik vergeten. Ik was tevreden.” (Lucy Gertsch, bloemlezing: *Minute Masterpieces* [Bookcraft, 1953], blz. 99.)

Schoonheid — een geschenk van de alles-schenkende Vader.

En de broederschap dan, de derde behoefte van de mens — misschien wel de grootste behoefte? Zeer zeker is in deze moderne wereld, waar haast en naijver overvloedig schijnen te zijn, de oproep om „lief te hebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand,” en om „uw naaste lief te hebben als uzelfen” (Mt. 22:37, 39), essentieel als wij ooit vrede willen vinden.

Het lijkt wel of de mens onbeperkt materiële gemakken weet te produceren. We gaan prat op de manier waarop onze kennis toeneemt naarmate er steeds meer dingen worden ontdekt die de stoffelijke wereld verder openstellen. Toch lijkt naar verhouding de vooruitgang in het oplossen van de problemen betreffende het leven met onze broeders zo traag.

Een van de vele verhalen in de Schriften over broederlijke liefde vinden we in het boek Esther, het verhaal over de schone jodin die de koning behaagde en koningin werd. Haman, die boven alle vorsten gesteld was, werd vertoerd, toen Mordechai, de oom van Esther, niet voor hem wilde buigen, en hij smeedde plannen om alle joden uit te roeien. Mordechai, die over de moordplannen had gehoord, zond koningin Esther een bericht om haar te gebieden „dat zij tot den koning ging, om hem te smeken, en van hem te verzoeken voor haar volk.”

Esther legde de wet uit en antwoordde „dat al wie tot den koning ingaat in het binnenste voorhof, die niet geroepen is ... dat men hem dode, tenzij dat de koning den gouden scepter hem toereike, opdat hij levend blijve; ik nu ben deze dertig dagen niet geroepen om tot den koning in te komen.” Mordechai antwoordde: „... gij en uws vaders huis zult omkomen.”

Hierop besefte Esther welke verantwoordelijkheid zij voor haar broeders droeg, en zij antwoordde: „Ga, verdedig al de Joden, die te Susan gevonden worden, en vast voor mij, en eet of drinkt niet, in drie dagen, nacht noch dag; ik en mijn jonge dochters zullen ook also vasten, en also zal ik

tot den koning ingaan, hetwelk niet naar de wet is. Wanneer ik omkome, zo kom ik om.” (Esther 4:8, 11, 14, 16.) Als gevolg van dit besluit om deze zaak in handen van de Heer te leggen, kon Esther haar broeders deze grote dienst bewijzen en hen redden.

Onze broeders zijn voortdurend bij ons en wij moeten niet alleen aan hen denken, maar ook aan de vreemdeling in ons midden. Deze woorden van Burton Hillis herinneren ons hieraan: „Als er vandaag een vreemdeling bij u in de buurt is, gaat u dan even kijken hoe het met hem staat. Misschien heeft hij een vriend nodig. Als hij morgen nog steeds een vreemdeling is, kunt u beter gaan kijken hoe het met uw buurt staat.”

Enkele maanden geleden was in de San Fernando Vallei in Californië een voorbeeld van actief broederschap waar te nemen. De grootste schok van de aardbeving was 's morgens om zes uur, maar huisonderwijzers, leidsters van de Zustershulpvereniging en leiders van Priesterschapsquorums begonnen bijna onmiddellijk hun steentje bij te dragen door hulp te bieden aan honderden mensen die uit hun huizen waren geëvacueerd. Een groot aantal van deze gezinnen vond onderdak bij leden van de Kerk. Binnen het half uur gingen twee huisonderwijzers bij hun bisschop langs om bijzondere instructies te vragen, alvorens de ronde te doen langs de hun toegewezen gezinnen. Andere huisonderwijzers namen contact op met priesterschapsleiders, die op hun beurt verslag uitbrachten aan bisschoppen, en de bisschoppen rapporteerden bij de ringpresidenten. Binnen zes uur na de eerste schok kon een aantal wijken rekenschap afleggen van de toestand van de meeste leden.

De ringpresidenten probeerden vast te stellen welke gebieden het zwaarst getroffen waren en kwamen hulp bieden waar die het hardst nodig was. Een quorum van priesters in Granada Hills bracht een gezin met zeven kinderen over naar een ander huis. Een eerste raadgever van de bisschop (wordt vervolgd op blz 379)

*Ware liefde voor
God zal ons
bevrijden van
kwaad en
verzoeking.*

Liefde voor God

DOOR OUDERLING BERNARD P. BROCKBANK
assistent van de Raad der Twaalven

Geliefde broeders en zusters. Jezus Christus is het hoofd van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Hij vraagt van ons dat wij Zijn geboden onderwijzen en Hij heeft beloofd dat Hij met ons zal zijn tot aan de voleinding der wereld. (zie Mt. 28:20.) Dat is het gebod.

Toen de Heiland op deze aarde woonde, leerde Hij dat wij God moeten liefhebben en Zijn geboden moeten onderhouden. Jezus zei: „Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand.” (Mt. 22:37.) Dit is het eerste en het grote gebod. Het is veel gemakkelijker het gebod te kennen dan het na te leven.

Waarom zou de Heer Zijn kinderen gebieden Hem lief te hebben met geheel hun hart, en met geheel hun ziel, en met geheel hun verstand? In volledige liefde voor God schuilt voor de sterfelijke mens grote wijsheid en goddelijke geborgenheid.

God schiep de hemel en de aarde en al het planten- en dierenleven op de aarde. (Gen. 1:1.) God schiep het heelal met al zijn grootsheid en zegeningen. Het allergrootste wonder is het feit dat God de mens (Gen. 1:26-27.) schiep naar Zijn beeld en gelijkenis; ogen om mee te zien, oren om mee te horen en een verstand om mee te denken werden alle geschapen in onze sterfelijke moeders. Wij weten dat onze sterfelijke moeders niet weten hoe zij ziende ogen, horende oren en een denkend verstand moeten maken. God zei dat Hij de mens schiep naar Zijn

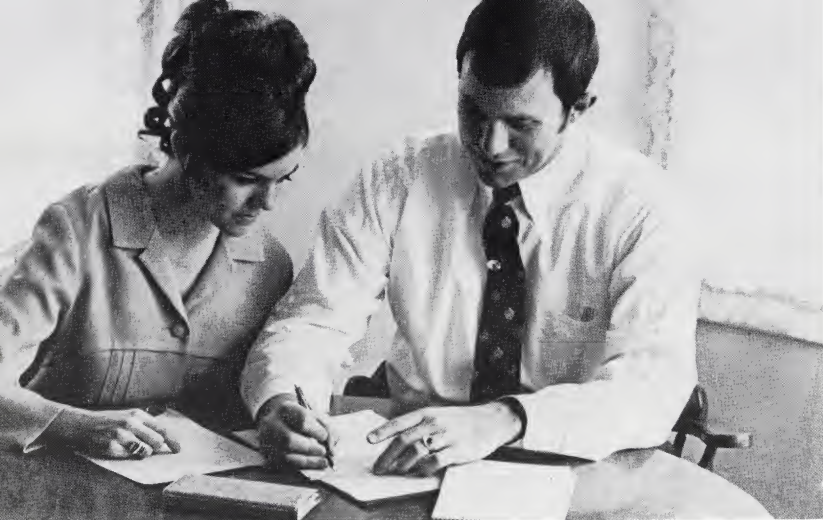

beeld en gelijkenis. Het feit dat wij zijn geschapen en in het sterfelijk bestaan zijn geboren, is het bewijs voor Zijn goddelijke macht. Alles wat wij hebben dat goed is voor dit leven en het eeuwige leven komt van God. Wij zijn Hem volledige eerbied, toewijding, trouw en liefde verschuldigd.

Wij moeten kiezen tussen liefde voor Satan en liefde voor een ander deel van Gods scheppingen. Satan had geen deel aan enig scheppingswerk dat werd verricht ten gunste van de mens. We zijn hem absoluut niets verschuldigd. Maar sommige mensen eren hem door hun slechte humeur, geruzie, oneerlijkheid, overspel, hebzucht, gebruik van drugs, gebrek aan respect voor God en Jezus Christus, het schenden van de sabbat, het niet betalen van tienden, haat, enz.

Satan is een vijand van de mens, want hij probeert de vrijheid van de mens en zijn gehoorzaamheid aan de Heer teniet te doen en de ontwikkeling van 's mensen goddelijke aard te verhinderen. Satan is de schepper van kwaad, zonde en goddeloosheid, en wij mogen hem niet door onze gedachten of daden liefhebben of dienen.

Jezus Christus heeft gezegd: „Niemand kan twee heren dienen; want of hij zal den enen aanhangen en den anderen verachten; gij kunt niet God dienen en den Mammon.” (Mt. 6:24.) En mag ik dan zeggen dat wij niet zowel God als Satan kunnen dienen? Er zijn mensen die het proberen, maar niemand is er ooit in geslaagd.

Uit liefde voor God spruiten liefde en respect voor Zijn kinderen voort, liefde voor de relatie tussen de Heer en de mens, en het verlangen om zich met Hem in verbinding te stellen. Vele oprechte mensen richten hun gebeden tot diverse hogere wezens of machten. De heidenen, de Boeddhisten, de Hindoes, de Islamieten, de zonen natuuraanbidders en vele anderen hebben ieder hun eigen manier van bidden. Vanwege de vele door de mens bedachte manieren van bidden, gaf Jezus Christus een gebod omtrent de juiste wijze van bidden. Hier volgt dat gebod — en velen weten niet dat dit een gebod is:

„Gij dan bidt aldus: Onze Vader, Die in de hemelen zijt! Uw Naam worde geheiligd.

„Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in den hemel alzo ook op de aarde.

„Geef ons heden ons dagelijks brood.

„En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren.

„En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze. Want Uw is het Koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, in der eeuwigheid, amen.“ (Mt. 6:9-13.)

Dit gebed bevat de elementaire punten van een oprecht, toegewijd, christelijk gebed. Als wij onze Vader in de hemel liefhebben, moeten wij tot Hem bidden en met Hem spreken. Wij moeten het verlangen koesteren Zijn wil te doen en te werken aan Zijn koninkrijk op aarde, zoals dat ook in de hemelen is. Dit gebed leert ons te bidden tot de Stichters van het Koninkrijk en te helpen bij de opbouw van Gods Koninkrijk hier

op aarde. Wanneer wij God liefhebben en oprecht bidden om de komst van het koninkrijk Gods op deze aarde, zoals in de hemel Zijn koninkrijk bestaat, verplichten wij ons tot het geven van onze tijd, onze talenten en ons geld.

Wanneer wij zeggen: „Vader, Uw wil geschiede, gelijk in den hemel alzo ook op de aarde“, moeten wij ons onderwerpen aan de wil en de wensen van onze hemelse Vader, zoals een klein kind is onderworpen aan de wil van zijn aardse ouders. Oprecht met de Heer instemmen dat Zijn wil geschiede, wordt bewezen door respect, liefde en onverdeeldheid.

Jezus Christus is het voorbeeld van iemand die Zichzelf toewijdde en onderwierp aan de opbouw van Gods koninkrijk op deze aarde en het doen van de wil van de Vader. Hij zei: „Want Ik ben uit de hemel nedergedaald, niet opdat Ik Mijn wil zou doen, maar den wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft.“ (Joh. 6:38.) Voorts zei Hij: „De Zoon kan niets van Zichzelf doen, tenzij Hij den Vader dat ziet doen; want zo wat Die doet, hetzelfde doet ook de Zoon desgelijks.“ (Joh. 5:19.)

Het gebed geeft aan dat wij onze hemelse Vader moeten vragen ons te beschermen voor de verleidingen en tegenslagen van dit leven. Als wij God liefhebben en vertrouwen, dienen wij Hem te vragen ons te verlossen van de boze. In oprecht vragen om verlossing van de boze schuilt vredige zekerheid en gemoedsrust. Wij moeten onze kinderen leren in het gezinsgebed de Heer te vragen of Hij ons van de boze wil

verlossen. Wanneer heeft u de Heer gevraagd — zoals Hij gebood — u van de boze te verlossen, en wanneer heeft u dit uw kinderen en degenen die u mag onderwijzen geleerd?

De prijs die de Heer ons vraagt te betalen om verlost te worden van de boze is Hem oprecht erom te vragen.

Het gebed eindigt met de hemelse woorden: „Want Uw is het Koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, in der eeuwigheid.” Dit houdt onze gedachten gericht op het doel dat wij allen nastreven — het koninkrijk Gods.

Ik wil u nu des Heren wet betreffende de financiering van de bouw van Gods koninkrijk op deze aarde voorlezen — de wet betreffende de tiende, zoals die in de Heilige Schrift te boek staat.

De Heer zei: „Want Ik, de Heere, word niet veranderd; daarom zijt gij, o kinderen Jakobs! niet verteerd.

„Van uwer vaderen dag af, zijt gij afgeweken van Mijn inzettingen, en hebt ze niet bewaard; keert weder tot Mij, en Ik zal tot u wederkeren, zegt de Heere der heirscharen; maar gij zegt: Waarin zullen wij wederkeren?”

En de Here sprak: „Zal een mens God beroven?” Binnen de gehoorsafstand van mijn stem zijn er mensen die dit doen. „Maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin beroven wij U? In de tienden en het heffoer.

„Met een vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het ganse volk.”

En de Heer gebood: „Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensters des hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen.

„En Ik zal om uwentwil den opeter schelden, dat hij u de vrucht des lands niet verderve; en de wijnstok op het veld zal u geen misdracht voortbrengen, zegt de Heere der heirscharen.” (Mal. 3:6-11.)

Zal een mens God beroven door zijn tienden en gaven niet te betalen?

Vergeet niet dat het eerste en het grote gebod zegt dat gij de Heere, uw God, zult liefhebben met geheel uw hart, met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Als wij dit gebod onderhouden, mogen wij God niet beroven.

Ik herinner mij iets dat ik eens heb meegemaakt. Enkele jaren geleden, toen onze kinderen nog jong waren, hadden mijn vrouw en ik moeite om het hoofd boven water te houden. We hadden schulden en we waren niet eerlijk met het betalen van onze tienden en gaven. We gingen wel naar de Kerk, en ik dacht dat wij de Heer lief-

hadden, maar op een dag zei mijn vrouw tegen me: „Heb jij God lief?” En ik antwoordde: „Ja.” Zij zei: „Heb je God meer lief dan de kruidenier?”

Ik antwoordde: „Ik hoop dat ik Hem meer liefheb dan de kruidenier.”

Zij zei: „Maar de kruidenier heb je betaald. Houd je net zoveel van God als van de huisbaas? Die heb je immers ook betaald?” Daarna zei ze: „Het eerste en het grote gebod is dat we God moeten liefhebben, en je weet dat we onze tienden niet hebben betaald.”

We bekeerden ons en betaalden onze tienden en gaven, en de Heer opende de vensters van de hemel en goot zegeningen over ons uit. Wij beschouwden het als een groot voorrecht dat wij tienden en gaven aan de Heer mogen betalen.

Ik wil hierbij graag vermelden dat wij, toen we tegenover de Heer niet eerlijk waren, verstoord waren en moeilijkheden en problemen hadden.

Wij kunnen ons leven vervolmaken door de geboden des Heren te onderhouden. En de Heer heeft gezegd, zoals al zo dikwijls tijdens deze conferentie is aangehaald: „Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.” (Joh. 14:15.)

In 1831 sprak de Heer tot de profeet Joseph Smith: „... de ure is nog niet, doch is nabij, wanneer de vrede van de aarde zal worden weggenomen en de duivel macht zal hebben over zijn eigen gebied.” (L. en V. 1:35.)

We leven in een gevaarlijke tijd, en velen houden meer van de geogens van het leven dan van God. (zie Tim. 3:1,4.) De duivel heeft macht over zijn eigen gebied. In deze gevaarlijke tijd is er echter hoop. De Heer staat nog steeds aan het hoofd van Zijn Kerk. Het is een rijke zegen in deze laatste dagen te leven en een heilige der laatste dagen te zijn. De kinderen van onze hemelse Vader kunnen vrede, geborgenheid en geluk ontvangen door Hem lief te hebben met hun gehele hart, en met hun gehele ziel en met hun gehele verstand, en door Zijn geboden te onderhouden.

Ik weet dat God leeft en dat mijn Verlosser leeft. (Job. 19:25.) Ik weet dat ik een kind van God ben en dat ik door God naar Zijn beeld en gelijkenis werd geschapen. Dit is de grootste kennis die ik bezit. God heeft mij deze kennis geopenbaard, en uit dit getuigenis put ik grote vrede en geluk.

Ik geef uiting aan mijn liefde voor mijn hemelsg Vader en voor mijn Heiland, Jezus Christus, voor de Heilige Geest en voor de gehele mensheid, en dit doe ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

*Mannen en
vrouwen kunnen
niet van
de christelijke*

*kuisheidsnormen
afdwalen, en toch een
volheid van
vreugde oogsten.*

Gij zult niet echtbreken

PRESIDENT MILTON R. HUNTER van de Eerste Raad van Zeventig

Wij horen nog steeds hoe de stem van Jehova van de berg Sinaï bulderde: „Gij zult niet echtbreken.“ (Ex. 20:14.) Meer dan drieduizend jaar lang weergalmt dit gebod al door de Hebreeuwse en christelijke wereld. Dit is de richtlijn waarnaar miljoenen mensen hun leven vormen.

Overal in de Kerk en, over het algemeen gesproken, in de gehele Hebreeuws-christelijke wereld, dwalen vele mensen thans af van de eeuwenlang als waardevol beschouwde kuisheidsnorm. Dikwijls plegen gehuwden overspel en ongehuwden leven hun hartstochten uit in ontucht. De gevolgen zijn dat zij ongelukkig worden, aan liefde inboeten, dat gezinnen uiteen gerukt worden en het gezinsleven vernietigd wordt, dat het aantal echtscheidingen toeneemt, schande, ontwaarding van het geestelijk leven, avvalligheid en uiteindelijk het verlies van eeuwige zaligheid.

Laat ik u slechts iets vertellen over enkele van de talrijke gevallen die de laatste tijd onder mijn aandacht zijn gekomen. Enkele maanden geleden kwam een moeder van vijf kinderen bij mij op kantoor. Ze huilde bitter toen ze mij vertelde dat haar echtgenoot in het afgelopen jaar het grootste deel van zijn tijd had doorgebracht met de vrouw van een andere man. Ze legde uit dat ze verscheidene malen haar man in haar auto was gevolgd naar het huis van die andere vrouw. Uiteraard voelde de zondige echtgenoot zich ellendig, de echtgenote was zielsbedroefd en de kinderen waren diep ongelukkig. „... goddeloosheid bracht nimmer geluk.“ (Alma 41:10.)

Ongeveer een jaar geleden kwam er een jongeman bij mij op kantoor en hij huilde alsof zijn hart zou breken. Hij zei: „Ik heb ongeveer twee jaar geleden overspel gepleegd. Die zonde bezorgt me zo'n wroeging, dat ik er niet meer tegen kan. Als ik geëxcommuniceerd moet worden,

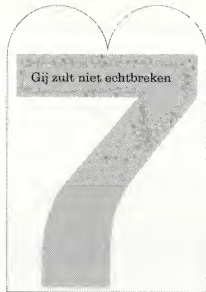
laat de Kerk dan alstublieft spoedig stappen ondernemen. Mijn lijden gaat alle beschrijving te boven. Ik wil al het mogelijke doen om voor die verschrikkelijke zonde te boeten.“

Er kunnen nog veel meer gevallen genoemd worden, maar deze twee voorbeelden moeten genoeg zijn om aan te tonen hoe ernstig de zonde van overspel is.

We leven nu in een maatschappij waarin „alles mag“. Vele mensen zijn van de aloude christelijke moraal afgestapt, en beweren dat zij een nieuwe moraal hebben aangenomen. In werkelijkheid wil dat echter zeggen dat zij in strijd leven met de kuisheidswetten die God heeft uitgevaardigd. Wij leven in een tijd waarin een seksuele revolutie wordt gepropageerd. Overal zijn verlokkingen tot onwettig gedrag te vinden. Dag in dag uit wordt de stroom van die verlokkingen in boeken, tijdschriften, films, televisieprogramma's en reclame erger.

Vele godsdienstige leiders leren niet langer dat er zoiets als zonde bestaat. Waar zijn de christelijke predikanten die hun toehoorders roeren met preken over kuisheid, en die overspel en alle vormen van zedeloos handelen veroordelen? Enkele dominees en godsdiensteraren zijn zelf bekeerd tot het moderne, alles toelaten denken, en zijn er zelfs voorstanders van geworden.

Op 17 mei 1970 maakten bepaalde kranten melding van het feit dat verscheidene christelijke predikanten een drie jaar durende studie over een voorgestelde nieuwe leefregel aangaande sex voor een vooraanstaande christelijke kerk hadden beëindigd. Hoewel die kerk absoluut tegen overspel is, staan er in het rapport van een commissie de volgende liberale uitspraken betreffende zedelijk gedrag:

„Wij erkennen dat zich uitzonderlijke gevallen kunnen voordoen waarbij buitenechtelijk contact niet in strijd behoeft te zijn met de belangen van trouwe zorg voor het welzijn van de huwelijkspartner.

„... de moeilijke beslissing moet worden genomen ,door en op verantwoording van de persoon die in een dergelijk uitzonderlijk geval verkeert.' Maar het voornaamste punt is, dat de beslissing niet in laatste instantie afhangt van de Bijbel of de kerk of zelfs God, maar van haar of zijn geweten.“ (Will Oursler: „Religious Storm Centre: New Sex Code,“ *Parade*, 17 mei, 1970, pag. 28.)

De nieuwe toegeeflijkheid, of nieuwe moraal zoals men het vaak noemt, is niets meer dan aloude zedeloosheid in een nieuwe vorm gegoten. In het grijs verleden aanbad men vruchtbaarheidsgoden en -godinnen. Veel van hun ceremonies waren geconcentreerd rond verregaande zedeloosheid, die voortdurend scherp werd veroordeeld door de profeten van Israël.

In de tijd van Noach werd bijna alle vlees verdorven door zedeloosheid. Het gevolg was dat God de wereld vernietigde door een zondvloed. De Bijbel bevat uitstekende voorbeelden van mensen die groot geweest zouden zijn, ware het niet dat zij de kuisheidswetten schonden, en daardoor ten val kwamen. Simson bijvoorbeeld, een man met enorme lichamelijke kracht en met een niet te bedwingen begeerte naar vrouwen, werd door Delila verraden en pleegde tenslotte zelfmoord toen hij door de Filistijnen als slaaf geketend was. God zegende Salomo met grote wijsheid; niettemin bedierf hij zijn leven door de omgang met talrijke concubines.

David, die de Heer liefhad en die door veel mensen wordt beschouwd als de grootste koning van Israël, was de laatste jaren van zijn leven diepbedroefd over zijn zonde tegen Uriä en zijn overspel met Bathseba. Zijn diepe gevoelens

worden in één van de meest deerniswekkende gebeden van de Heilige Schrift uitgedrukt:

„Wees mij genadig, o God! naar Uw goedertierenheid; . . .

„Was mij wel van mijn ongerechtigheid, en reinig mij van mijn zonde.

„Want ik ken mijn overtredingen, en mijn zonde is steeds voor mij.“

(Ps. 51:3-5.)

Koning David begreep het plan van zaligheid en wist heel goed hoe ernstig de zonden van overspel en moord, die hij had begaan, waren, en in zielsangst riep hij uit tot de Heer: „ . . . Gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten.“ (Ps. 16:10.) Meer dan tweeduizend jaar na het overlijden van koning David, en nu slechts 127 jaar geleden, sprak Jezus Christus vanuit de hemel en deelde ons mede dat David, vanwege zijn zonde tegen Hem in het geval van Uriä en zijn vrouw, „van zijn verhoging gevallen (is),“ en dat zijn vrouwen aan een ander werden gegeven. (L. en V. 132:39.)

Waarschijnlijk is wel het meest befaamde bijbelse voorbeeld van een dapper en edelmoedig man die werd verleid, maar toch kuis bleef, Jozef, de jonge, knappe dienaar van de Egyptische heerser Potifar. Hij weerstond de verachtelijke verlokkingen van Potifars vrouw en weigerde overspel met haar te plegen. Jozef antwoordde: „ . . . hoe zoude ik dan dit een zo groot kwaad doen, en zondigen tegen God?“ (Gen. 39:9.) En hij vluchtte bij haar vandaan.

Hij ging liever naar de gevangenis dan dat hij zijn idealen verloochende, en verscheidene jaren lang zat hij gevangen in een kerker.

God, de eeuwige Vader, heeft bij monde van Jezus Christus de mensheid een evangelisch verlossingsplan geopenbaard. Het beoogt alle mensen die het willen accepteren en gehoorzamen vrede en geluk in deze wereld te schenken, en uiteindelijk een eeuwig leven in celestiale heer-

lijkheid in de tegenwoordigheid van God. De grootste aller wetten in dit evangelieplan heeft betrekking op het huwelijk voor tijd en alle eeuwigheid, en daarmee ook op het eeuwige gezin. De zoetste vreugden en grootste zegeningen die in het sterfelijk bestaan en in het eeuwige leven verworven kunnen worden, bereikt men door een gezinsleven te leiden dat in overeenstemming is met het evangelieplan.

En zo is dan een van de elementaire wetten voor het huwelijk de kuisheidswet. Mannen en vrouwen kunnen niet de bron van het leven bezodelen en toch een volheid van vreugde oogsten. Geluk en zuiverheid naar hart en geest gaan hand in hand.

Welke beloningen komen voort uit kuisheid en wat zijn de vreselijke gevolgen van overspel?

Het Boek van Mormon is ten aanzien van de ernst van seksuele zedeloosheid zeer duidelijk. Alma's zoon Corianton zondigde met de hoer Isabella. Alma, een goed vader en een groot profeet Gods, sprak tot zijn zoon:

„Weet gij niet, mijn zoon, dat deze dingen een gruwel in de ogen des Heren zijn; ja, uitgezonderd het vergieten van onschuldig bloed of het verloochenen van de Heilige Geest de gruwelijkste van alle zonden?

„Nu, mijn zoon, zou ik willen, dat gij u zoudt bekeren en uw zonden nalaten, . . . want indien gij dit niet doet, kunt gij geenszins het koninkrijk Gods beërven.“ (Alma 39:5, 9.)

Door de eeuwen heen hebben de profeten van God verklaard dat niets onreins het koninkrijk van God kan beërven. (Mozes 6:57; Gal. 5:19-21; I Kor. 6:9.)

Toen Jezus Christus in dit sterfelijk bestaan leefde, beïjverde Hij zich de kuisheidswetten te onderwijzen. Hij zei: „Gij hebt gehoord, dat van de ouden gezegd is: Gij zult geen overspel doen. „Maar Ik zeg u, dat zo wie een vrouw aanziet, om dezelve te begeren, die heeft alrede overspel

in zijn hart met haar gedaan.“ (Mt. 5:27-28.) Jezus verklaarde bovendien: „Zalig zijn de reinen van hart; want zij zullen God zien.“ (Mt 5:8.)

Er zijn bijna tweeduizend jaren verstreken sinds Alma en Jezus over kuisheid onderwezen. Heeft God de wetten ten aanzien van de kuisheid ingetrokken? Is overspel plegen tegenwoordig soms geen zonde?

Jezus Christus heeft in onze tijd vanuit de hemel gesproken en Zijn Evangelie en Kerk hersteld. Hij heeft het eeuwenoude gebod in diverse openbaringen bevestigd: „Gij zult geen overspel doen.“

Het volk van Zijn Kerk gaf Hij bij voorbeeld bij monde van de profeet Joseph Smith het volgende gebod:

„Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en gij zult haar aankleven en geen ander. „En hij, die een vrouw aanziet om haar te begeren, zal het geloof verloochenen en de Geest niet hebben; en indien hij zich niet bekeert, zal hij worden uitgeworpen.“ (L. en V. 42:22-23.)

Aan Joseph Smith en Sidney Rigdon werd het lot getoond dat de overspeligen na de dood in deze wereld in de heerlijkheid van de telestiale wereld ten deel zal vallen. De Heer maakte hun bekend:

„Deze zijn het, die leugenaars, tovenaars, overspelers, hoereerders zijn . . .

„Deze zijn het, die ter helle worden nedergeworpen en de toorn van de Almachtige God ondergaan . . . “ (L. en V. 76:103, 106.)

De Heer gebod de priesterschapsdragers in onze bedeling het volgende:

„ . . . laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabijzijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zal als dauw des hemels in uw ziel nederdalen.

„De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, en uw scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid.“ (L. en V. 121:45-46.)

Moge het zo zijn dat wij rein denken en afzijdig blijven van alle onreine daden, dat wij leven bij alle woord dat door de mond Gods uitgaat. (Mt. 4:4.) Dan zullen wij in dit leven vreugde kennen en ons voorbereiden om terug te keren in de tegenwoordigheid des Heren om gekroond te worden met heerlijkheid en eeuwig leven.

In de naam van Jezus Christus. Amen. ○

*Satan is een
werkelijkheid, een
machtige
geestelijke persoon.*

OUDERLING MARION G. ROMNEY van de Raad der Twaalfen.

Satan – de grote bedrieger

Geliefde broeders, zusters en vrienden, ik heb uw geloof en gebeden hard nodig. Ik heb vandaag vooral de Geest des Heren nodig, omdat ik heb besloten te spreken over Zijn vijand, „Satan — de grote bedrieger”. Misschien zal iets van wat ik ga zeggen u bijblijven, wanneer u bedenkt wat een dochter eens tegen haar moeder zei: „Ik kan niet met John trouwen, want hij gelooft niet in de duivel,” en het antwoord van de moeder: „Trouw gerust met hem. Jij en ik zullen hem op dat punt wel van gedachten doen veranderen.”

Een gevolg van de verderfelijke bewering dat God dood is, is de even verderfelijke leerstelling dat er geen duivel bestaat. Satan zelf is de vader van deze twee leugens. Geloof in deze leugens betekent onderworpen zijn aan hem. Een dergelijke onderwerping heeft de mens altijd al tot de ondergang geleid, en zal er steeds toe blijven leiden.

Heiligen der laatste dagen weten dat er een God is. Even zeker weten zij dat Satan leeft, dat hij een machtige geestelijke persoon is, de aartsvijand van God, van de mens en van de gerechtigheid.

De werkelijkheid van het bestaan van God en de duivel wordt achtereen-

volgens vastgesteld door de Schriften en door de menselijke ervaringen. Abrahams verslag van de grote hemelse raadsvergadering in het voorbestaan vermeldt zowel God als Satan als deelnemers aan die raadsvergadering. (Zie Abr. 3:22-28.)

Wonderbaar en belangrijk is de kennis die in dat verslag wordt geopenbaard — kennis van de dingen zoals die in het verre verleden waren betreffende God de Vader en Zijn geestkinderen, en betreffende Zijn plannen voor de schepping van deze aarde. Het heeft betrekking op het evangelieplan en het identificeert Christus en Satan.

Als aanvulling op de waarheden die Hij Abraham had geopenbaard, sprak de Heer tot Mozes: „Die Satan, die gij in de naam van Mijn Eniggeborene hebt geboden, is dezelfde, die sedert den beginne was, en hij kwam voor Mij, en zeide: Zie, hier ben ik, zend mij, ik wil uw zoon zijn, en ik zal het ganse mensdom verlossen, zodat er geen enkele ziel verloren zal gaan, en ik zal het zeker doen; geef mij daarom Uw eer.” (Moz. 4:1.)

De profeten van het Oude Testament wisten van het bestaan van Satan en de rol die hij speelde in de grote raadsvergadering. Alsof hij recht-

streeks tot Satan sprak, zei Jesaja: „Hoe zijt gij uit den hemel gevallen, o morgenster, gij zoon des dageraads! hoe zijt gij ter aarde nedergehouwen, gij, die de heidenen krenktet!

„En zeidet in uw hart: Ik zal ten hemel opklimmen, ik zal mijn troon boven de sterren Gods verhogen; ...

... ik zal den Allerhoogste gelijk worden.

„Ja, in de hel zult gij nedergestoten worden, aan de zijden van den kuil!” (Jes. 14:12-15.)

In deze laatste bedeling heeft de Heer bevestigd wat Hij in vorige bedelingen heeft geopenbaard ten aanzien van de rol die Satan in de grote raadsvergadering speelde. In september 1830 zei Hij tot de profeet Joseph Smith:

... de duivel bestond vóór Adam, want hij kwam tegen Mij in opstand, en zeide: Geef mij Uw eer! Deze eer is Mijn kracht; en ook leidde hij een derde deel van de hemelse heirscharen van Mij weg, want zij hadden hun vrije wil.” (L. en V. 29:36.)

In februari 1832 getuigden Joseph Smith en Sidney Rigdon dat zij in een visioen zagen „dat een engel van God, die met gezag bekleed in de genoevendigheid van God was, en die rebelleerde tegen de Eniggeborene

Zoon, . . . uit de tegenwoordigheid van God en de Zoon werd nedergeworpen.

„En Verderf werd genoemd, want de hemelen weenden over hem — hij was Lucifer, een zoon van de morgen.” (L. en V. 76:25-26.)

Joseph Smith gaf een beknopt overzicht van de grote controversie in het voorbestaan.

„Het twistpunt in de hemel was als volgt — Jezus zeide, dat er zekere zielen zouden zijn, die niet zalig zouden worden; de duivel zeide, dat hij hen allen zalig zou maken, en hij legde zijn plannen aan de grote raadsvergadering voor. De aanwezigen stemden echter voor het plan van Jezus. Daarom rebelleerde de duivel tegen God en hij werd uitgeworpen met allen, die hem navolgden.” (*Leringen van de Profeet Joseph Smith*, blz. 379)

Toen Satan en zijn volgelingen werden „nedergeworpen”, kwamen zij naar de aarde.

In het visioen dat de Heer Mozes gaf, zei Hij:

„Omdat die Satan tegen Mij rebelleerde, en de vrije wil van de mens trachtte te vernietigen, die Ik, de Here God, hem had gegeven, en ook omdat Ik hem Mijn eigen macht moest geven, deed Ik hem door de macht van Mijn Eniggeborene nederwerpen.

„En hij werd Satan, ja, de duivel, de vader van alle leugen, om de mensen te misleiden en te verblinden, en hen gevaarlijk weg te voeren volgens zijn wil, ja, allen, die niet naar Mijn stem zouden willen luisteren.” (Mozes 4:3-4.)

Satan was vóór de zondeval in de hof van Eden bij Adam en Eva. En dat niet alleen; hij bleef hen en hun kinderen verleiden nadat zij uit de hof waren verdreven. Toen Adam en Eva het Evangelie ontvingen verheugden zij zich daarin, „prezen de naam van God, en zij maakten hun zoons en dochters alles bekend.

„En Satan kwam onder hen, en zeide: Ik ben ook een zoon van God. En hij gebod hun, zeggende: Geloofd het niet. En zij geloofden het niet, en zij hadden Satan meer lief dan God. En

sedert die tijd begon de mens vleselijk, zinnelijk en duivels te worden.” (Moz. 5:12-13.)

Vanaf die tijd tot nu toe is Satan op de aarde geweest. We lezen in het boek Job:

„Er was nu een dag, als de kinderen Gods kwamen, om zich voor den Heere te stellen, dat de satan ook in het midden van hen kwam.

„Toen zeide de Heer tot den satan: Van waar komt gij? En de satan antwoordde den Heere, en zeide: Van om te trekken op de aarde, en van die te doorwandelen.” (Job. 1:6-7.)

In zijn dagboek schreef de Profeet op 11 augustus, 1831:

„ . . . nadat wij ons kamp hadden opgeslagen bij McLwaine's Bend, zag broeder Phelps bij klaarlichte dag in een open visioen de verwoester in zijn verschrikkelijkste macht op de wateren rijden; anderen hoorden het lawaai, maar zij zagen het gezicht niet.” (*Documentary History of the Church*, deel 1, blz. 203.)

Satan is door en door en te allen tijde slecht. Voortdurend tracht hij het evangelieplan teniet te doen en „de zielen der mensen te verderven.” (L. en V. 10:27.)

„ . . . hij beweegt niemand om goed te doen, neen, niemand; evenmin doen zijn engelen het; evenmin doen zij het, die zich aan hem onderwerpen.” (Moro. 7:17.)

Bij het laatste avondmaal, kort voor Zijn lijden in Gethsémané, waarschuwde Jezus Petrus: „Simon, Simon, . . . de satan heeft ulieden zeer begeerd, om te ziften als de tarwe.” (Luk. 22:31.)

Satan heeft zich onherroepelijk gewijd aan het tegenwerken en overwinnen van de invloed die de Geest van Christus op de mensen heeft. Hij is de vertegenwoordiger, bevoorader en bepleiter van die „tegenstelling in alle dingen” waarnaar Lehi in zijn instructies aan zijn zoon Jakob verwijst. (Zie II Ne. 2:11, 14-18.)

Satan's methoden zijn van velerlei aard, bedrieglijk en ontelbaar.

„ . . . op alle mogelijke manieren tracht hij het denken van de mensen te verduisteren, en vervolgens biedt hij hun

leugen en bedrog aan als ware het waarheid. Satan is een behendig imitator, en evenals de evangelische waarheid in steeds toenemende overvloed aan de wereld wordt gegeven, zo verspreidt hij de valse munt van zijn valse leer. . . . (Als) de vader der leugens” is hij door eeuwenlange ervaring met zijn goddeloze werk zo bedreven geworden, dat hij, indien het mogelijk ware, ook de uitverkorenen zou verleiden.” (Zie Mt. 24:24.) (Joseph F. Smith in *Latter-day Prophets Speak* van Daniel H. Ludlow [Bookcraft, 1948], blz. 20-21.)

Bij het begin van iedere bedeling heeft hij een frontale aanval gedaan op de komst van de waarheid. Ik vermeldde reeds dat hij de zonen en dochters van Adam en Eva verleide in de eerste bedeling van het Evangelie.

Aan het begin van de bedeling van Mozes „kwam Satan om hem te verleiden, en zeide: Mozes, mensenzoon, aanbid mij.” (Moz. 1:12.)

In de dagen van Jezus viel Satan de Meester Zelf aan. (Zie Luk. 4:1-13.)

Dat Satan tegenwoordig was bij het begin van deze laatste bedeling, en die ook bestreed, vernemen wij uit deze uitspraak van de Profeet:

„ . . . ik werd onmiddellijk aangegrepen door een of andere macht, die mij geheel overmande, en zulk een verbaasende invloed over mij had, dat mijn tong gebonden was, zodat ik niet kon spreken. Dikke duisternis omhulde mij, en het scheen mij gedurende enige tijd toe, alsof ik tot plotselinge verdelging was gedoemd.” (Joseph Smith 2:15.)

Satans aanval op de komst van het Boek van Mormon wordt verder beschreven in afdeling 10 van de Leer en Verbonden.

Nog een bewijs voor de pogingen van de duivel om de verspreiding van het Evangelie te dwarsbomen is het verslag van Heber C. Kimball van Satans aanval op de broeders die in 1837 het Evangelie naar Engeland brachten. (Orson F. Whitney: *Life of Heber C. Kimball*, blz. 143-145.)

Het feit dat Satans bewering „Ik ben geen duivel, want die bestaat niet”

algemeen wordt aanvaard, verklaart grotere delen van de decadentie in onze vervallende maatschappij. (Zie II Ne. 28:22.)

Wij, heiligen der laatste dagen, hoeven en mogen ons niet laten misleiden door de spitsvondigheden van sommige mensen aangaande de werkelijkheid van Satan. Er bestaat een wezenlijke duivel, en we doen er beter aan dit te geloven. Hij en een immense schare volgelingen, zichtbaar en onzichtbaar, oefenen een overheersende invloed uit op de mensen en op hun doen en laten in onze wereld van vandaag.

Een Amerikaanse profeet van weleer, die in een visioen zag wat er in onze tijd zou gebeuren, profeteerde dat Satan deze generatie tot de ondergang zal leiden als hem geen halt wordt toegeeroepen. Over de situatie waar in wij nu verkeren zei Nephi:

... het koninkrijk van de duivel moet beven, en zij, die er toe behoren, moeten noodzakelijk tot bekering worden opgewekt; anders zal de duivel hen in zijn eeuwige ketenen slaan, en zij, in toorn ontstoken, zullen vergaan; „Want ziet, te dien dage zal hij in het hart der mensenkinderen woeden, en hen tot toorn tegen het goede ophitsen.

„En anderen zal hij bevredigen en in zinnelijke gerustheid doen indommelen, zodat zij zullen zeggen: Alles is wel in Zion; ja, het gaat Zion voorspoedig, alles is wel. En aldus bedreigt de duivel hun ziel, en voert hen bedachtzaam ter helle.

„En ziet, weer anderen verleidt hij, en vertelt hun, dat er geen hel is; en hij zegt tot hen: Ik ben geen duivel, want die bestaat niet — en aldus fluijstert hij in hun oren, totdat hij hen in zijn verschrikkelijke ketenen slaat, waaruit geen bevrijding is.“ (II Ne. 28:19-22.)

Ik vestig niet de aandacht op deze dingen om iemand bang te maken of te ontmoedigen, noch om paniek te zaaien. Ik vermeld ze omdat ze waar zijn, en ik ben ervan overtuigd dat wij de huidige situatie moeten begrijpen, willen wij „Satan ... overwinnen, en ... ontkomen aan de dienstekrachten

van Satan, die zijn werk ondersteunen.“ (L. en V. 10:5.) Dit is voor de heiligen der laatste dagen niet de tijd om er omheen te praten.

Ook is dit voor ons niet de tijd om in paniek te raken. De moeilijkheden van onze tijd zijn niet onverwachts over ons gekomen. Honderdveertig jaar geleden heeft de Heer duidelijk de tendens van onze tijd geopenbaard. Wij weten dat de jacht die Satan op de zielen der mensen maakt intensiever aan het worden is en nog intensiever zal worden naarmate de wederkomst van Christus dichterbij komt. Wij weten dat de gebeurtenissen in de tussenliggende jaren een beproeving zullen zijn voor de mensenziel. Wij weten ook dat God leeft, dat Zijn „eeuwige plannen ... zullen blijven voortgaan“. (Zie Mormon 8:22.) Wij weten dat wij het Evangelie van Jezus Christus hebben ontvangen om ons te kunnen wapenen tegen Satan en zijn goddeloze legerscharen. Wij weten dat de Geest van Christus en de macht van Zijn priesterschap ons voldoende bescherming bieden tegen de macht van Satan. Wij weten dat een ieder van ons de gave van de Heilige Geest kan ontvangen — de macht van openbaring, die ons tevens het onderscheidingsvermogen schenkt om onomstotelijk vast te stellen waar de duivel en de valse beweringen, die hij met zoveel succes op 'dit lichtgelovige geslacht loslaat, in het spel zijn. Onze koers staat duidelijk vast: wij moeten de geboden des Heren zoals die in de Schriften te boek staan en zoals ze door de levende profeten worden bekendgemaakt, strikt gehoorzamen.

Tot slot getuig ik tot u van de waarheid van de dingen waarop ik in deze toespraak uw aandacht heb gevestigd. Ik weet dat God leeft. Door eigen ervaring heb ik Zijn Geest en Zijn macht leren kennen. Ik weet ook dat Satan leeft. Ik heb zijn geest bespeurd en ik heb zijn macht gevoeld — niet in dezelfde mate als de profeet Joseph, maar door een dergelijke ervaring.

Ik weet dat bij de wederkomst van Christus, waarvan de tekenen nu

steeds duidelijker worden, „Satan zal worden gebonden ... (en) geen plaats in het hart der mensenkinderen zal hebben.“ (L. en V. 45:55.)

Verder getuig ik van de waarheid van de voorspelling van de Heiland, dat bij Zijn komst „zij, die verstandig zijn en de waarheid hebben aanvaard, (d.w.z. zij die het Evangelie hebben aangenomen), en de Heilige Geest tot gids hebben genomen en niet zijn misleid (door Satan en zijn macht) — ... de dag van Zijn komst zullen doorstaan.

„En de aarde zal hun tot een erfenis worden gegeven; ...

„Want de Here zal in hun midden zijn, en Zijn heerlijkheid zal op hen zijn, en Hij zal hun Koning en Wetgever zijn.“ (L. en V. 45:57-59.)

Dat wij de Heilige Geest tot gids zullen nemen, Satan en zijn tegenwoordigers en hun daden zullen herkennen en niet door hen misleid zullen worden, zodat wij deel kunnen hebben aan de beloofde zegeningen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus, onze Heer. Amen. ○

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · DECEMBER 1971

De brief

Een verhaal over stralende
ogenblikken

Een waar gebeurd verhaal, naverteld DOOR LUCILE C. READING

Het was bijna Kerst, maar bij Marian thuis heerste geen vreugde. Ze herinnerde zich andere Kerstfeesten, toen er wel een blijde sfeer had geheerst. Toen kwam pappa thuis van zijn werk op de afdeling onbestelbare stukken op het postkantoor met een gelukkige glimlach op zijn gezicht, en dan begroette hij haar, haar broertje en mamma vrolijk. Toen werden er grapjes verteld, ze maakten plezier en praatten vrolijk, en gewoonlijk vertelde hij dan voor ze naar bed gingen een verhaal.

Zo was het voor haar broertje plotseling ziek was geworden en overleed voor iemand hem kon helpen. Het kwam Marian voor of haar pappa ook een beetje was gestorven, want hij glimlachte nooit meer, ver-

telde haar geen verhaaltjes meer en hij begroette haar niet meer met een omhelzing en een kusje. In feite leek het wel of het hem niet meer interesseerde of mamma en zij er waren.

Marian kon met mamma niet over dit probleem praten, want dat zou haar alleen maar nog verdrietiger maken, en ze geloofde niet dat iemand anders kon begrijpen hoe het vroeger bij hun thuis was en hoe het nu was. Maar op een dag bedacht ze dat ze wel een brief zou kunnen schrijven. Het was niet gemakkelijk helemaal alleen zo'n belangrijke brief te schrijven. Toen hij klaar was, schreef Marian op de enveloppe „Noordpool“ en ze deed hem in de brievenbus op de hoek. In de brief stond:

*Liève Kerstman,
Bij ons thuis is iedereen verdrietig.
Mijn broertje is vorig jaar naar de
hemel gegaan...*

*U hoeft mij niets te brengen, maar
ik zou wel willen dat u pappa iets
kunt geven waardoor hij weer wordt
zoals hij vroeger was. Ik heb hem
tegen mamma horen zeggen dat al-
leen de Eeuwigheid hem kan gene-
zen. Kunt u hem daarvan iets bren-
gen?*

Marian.

Door meer dan een toeval kwam de brief terecht op het bureau van Marians vader en niet op dat van iemand anders op de afdeling.

Toen Papa later op die dag thuis kwam, leek het wel of het bij de Armstrongs thuis al Kerstfeest was, want toen hij de deur open deed stond er een brede glimlach op zijn gezicht. Hij stond heel even stil, en toen spreidde hij zijn armen uit, net als vroeger, en hij sloeg ze om mamma en Marian heen.

Debbie

en het sprekende bord

DOOR DOROTHY DUNSTEDTER WARNER Illustraties van Sherry Thompson

Debbie Watson wreef een kijkgaatje in de ijsbloemen op de grote ruit van de voorkamer en keek naar buiten. Eindelijk was de sneeuwstorm die drie dagen lang om de boerderij heen had geraasd voorbij. De prairies van Iowa vormden een wit sprookjesland met blauwige schaduwen.

„O, Moeder!“ riep Debbie, „kom eens kijken hoe mooi de hele wereld is!“ Opeens dacht ze er weer aan dat de volgende dag haar dove nichtje Mary Lou, die een week bij haar zou komen logeren, zou aankomen. Ze wist dat ze morgen het Kerstfeest nog veel fijner zou vinden als haar nichtje kon spreken en horen. Ik moest me schamen, dacht ze bij zichzelf, maar ik weet nu al dat het niet zo fijn wordt.

Een ogenblik later kreeg ze antwoord van haar moeder, die in de keuken kerstbrood aan het maken was. „Ik heb het al gezien, meisje, ik ben nu druk bezig.“

Debbie ging naar de keuken. „Het is altijd leuk als er met de feestda-

gen familie komt, vindt u ook niet? Opa en Oma zijn zo aardig — maar ik weet niet meer hoe Oom Ted en Tante Lea zijn.“

„Of je nichtje Mary Lou,“ zei mevrouw Watson terwijl ze het deeg in de vorm begon te doen. „Ze is bijna net zo oud als jij. Jullie twee moeten wel veel gemeen hebben. Ik heb mijn enige zuster zo gemist. Ik ben blij dat ze weer hier komen wonen.“ Debbie wist niet wat ze moest zeggen.

Haar moeder keek haar aan. „Je ziet tegen de ontmoeting met Mary Lou op, hè? Dat moet je niet doen. Ze is naar een speciale school geweest en je leert nog wel hoe je met haar kunt praten.“

Debbie pakte een grote lepel en proefde van de spijs voor het kerstbrood.

Haar moeder praatte verder: „Ondertussen moet je één ding goed onthouden, Debbie. Dove mensen zijn ook heel gewone mensen.“

„Ja, Moeder,“ antwoordde Debbie. Maar ze dacht: Ik moet aardig zijn en

proberen haar een fijne tijd te bezorgen, dat weet ik wel — maar hoe kan ik het meer dan een verplichting laten zijn?

Op Kerstmorgen hoorde Debbie vrolijke bellen rinkelen. Ze rende naar het raam van de voorkamer en zag hoe een auto langzaam van de door een sneeuwploug vrijgemaakte rijweg hun oprijlaan opreed. Een paar aan de radioantenne gebonden oude tuigbellen rinkelden vrolijk. Dit geluid deed plotseling een blijdschap in haar opwellen die ze steeds had willen voelen, maar die tot dusverre niet had willen komen. Ze vroeg zich onwillekeurig af wie de bellen daar had aangebracht. Meteen ging mevrouw Watson de voordeur open doen, en hun gasten kwamen allemaal binnen beladen met bagage en pakjes.

Muffet, de poes van Debbie, vloog de trap op om zich te verstoppen. Maar Bosco, de hond, sprong en rende luid blaffend in vrolijke kringetjes rond. Debbie ging naar de gasten toe, en ze wenste dat ze nu wat meer op Bosco kon lijken.

„De bellen vertelden ons al dat jullie eraan kwamen,” lachte haar vader. En opeens was iedereen iedereen aan het omhelzen en kussen. Debbie zag er kans toe Mary Lou even tegen zich aan te drukken. Ze deed zo haar

best niet te vergeten dat spreken geen zin had, dat ze besepte dat haar omhelzing niet bijzonder spontaan was.

Oom Ted drukte Debbie stevig tegen zich aan. „Mary Lou heeft ze eraan gebonden,” zei hij. „Ze heeft gezien hoeveel de mensen kennelijk van bellen houden — al kan ze ze niet horen.”

Debbie lachte even nerveus. Toen keek ze langs haar oom heen naar Mary Lou. De hartelijke bruine ogen van haar nichtje glansden van blijdschap. Debbie begon zich wat prettiger te voelen.

Even later waren de grote mensen naar de grote huiskamer verdwenen. Debbie stond met Mary Lou in de hal. Mary Lou keek haar aan. Ze moest iets doen! Debbie glimlachte en wenkte Mary Lou dat ze met haar mee moest gaan.

Mary Lou volgde Debbie naar de slaapkamer. Debbie pakte uit het laatje van haar toilettafel een pakje en gaf het aan haar nicht. Het dove meisje glimlachte en haalde een pakje uit haar zak.

Debbie maakte haar pakje open en vond een zilveren bedelarmbandje. Als eerste bedeltje hing er een popje aan. Zorgvuldig vormde ze met haar lippen de woorden: „Dank je wel,” en ze deed de armband om.

Mary Lou zag eruit of ze zou knapen van opwinding toen ze het papier van haar cadeautje scheurde. Er zat een rozenrood hartje aan een fijn gouden kettinkje in. Mary Lou sloeg als bedankje haar arm even om Debbie heen.

Precies op dat moment stak Tante Lea haar hoofd om de deur en zei glimlachend: „Jullie twee — wat hebben jullie het druk — kom. Het eten is klaar.”

Mary Lou legde haar arm om Debbies schouder en ze gingen naar de eetkamer. Terwijl Debbie ging zitten, slaakte ze een zuchtje van verlichting. Het was behoorlijk moeilijk, concludeerde ze, om jezelf duidelijk te maken en een dove te begrijpen. Maar nu hoefde ze niets anders te doen dan een flink kerstmaal te verorberen.

De maaltijd was gezellig en duurde lang, want niemand had haast met het dessert. Debbies broertje Billy zat te knoeien met zijn eten en ze moest met hem van tafel opstaan om hem schoon te maken. Ze wenste dat ze iets kon bedenken waarmee ze Mary Lou leuk bezig kon houden.

Na het eten bracht Debbie Billy voor zijn middagslaapje naar bed, en toen ze terug kwam zag ze Mary Lou naar

de kapstok wijzen. Toen Mary Lou haar jas aantrok, begreep Debbie dat ze wilde sleeën.

Sleeën was veel leuker dan Debbie had verwacht. Steeds weer suisden ze van de lange helling in de wei met Bosco op hun hielen. Mary Lou, met blosjes van geluk op haar wangen, genoot volop, en even vergat Debbie bijna dat haar nichtje doof was.

Debbie keek toe hoe Mary Lou op een boomstronk klom en zich voorover in de diepe, zachte sneeuw liet tuimelen. Het zag er zo leuk uit, dat Debbie het ook probeerde. De meisjes lieten zich in de sneeuw vallen tot de hele wei bezaaid was met afdrukken van hun lichaam en eruit zag als een bedrukt stuk stof.

Tegen zonsondergang trokken de meisjes, koud en moe, de slee terug naar huis en hun gezicht straalde van geluk.

Binnen hielpen ze Billy de kat in poppekleren steken en er een eindje mee rijden in de oude poppewagen. Daarna maakten zij boterhammen klaar om met Billy te gaan theedrinken.

Debbie dacht dat Mary Lou bijna net zo'n leuk meisje was als Marcia, haar beste schoolvriendin. Maar toch wilde ze wel dat ze de dingen die ze tegen Mary Lou wilde zeggen, kon

zeggen op het moment dat ze in haar opkwamen en dat ze kon antwoorden.

Opeens kreeg Debbie een idee! Ze rende naar de keuken en kwam terug met de lei en het krijt die haar moeder voor boodschappen bij de telefoon had liggen.

Mary Lou keek hoe Debbie op het bord schreef: „Met jou kun je nog meer plezier maken dan met een hok vol apen, Mary Lou!”

Verrast pakte Mary Lou het bord en schreef er een antwoord op: „Ik vermaak me ook best. Als je er zin in hebt kan ik morgen beginnen je gebarentaal en liplezen te leren.”

Debbie schreef met grote letters „JA” op het bord!

Die avond zat de hele familie gezellig om de brandende haard. Mevrouw Watson haalde zijn banjo en begon „Jingle Bells” te tokkelen. Iedereen, behalve Mary Lou, zong mee, maar aan haar gezicht kon je wel zien dat ze het fijn vond.

Debbie pakte het „spreekende bord” weer — want zo noemden de meisjes het nu — en ze schreef erop: „Ik ben blij dat je een nichtje van me bent en dat jullie hier zijn komen wonen.”

Mary Lou las het en glimlachte. Toen schreef ze: „Ik ook.”

Daarna veegde ze de woorden snel uit en ze schreef op het bord:
VROLIJK KERSTFEEST VOOR
ALLEMAAL!

Denk u eens na over deze woorden, die de Heiland tot de Samaritaanse vrouw sprak bij de waterput van Jakob: „Een ieder, die van dit water drinkt, zal wederom dorsten.

„Maar zo wie gedronken zal hebben van het water, dat ik hem geven zal, dien zal in eeuwigheid niet dorsten; maar het water, dat ik hem zal geven, zal in hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven.“ (Joh. 4:13-14.)

Op welke wijze kan men beter de verlossende, helende beginselen van het Evangelie van Jezus Christus duidelijk maken dan door ze te vergelijken met voor het leven noodzakelijk water — water waar geen enkel menselijk wezen buiten kan?

De Heiland vertelde de vrouw dat zij weer dorst zou krijgen als zij uit de put dronk, maar als zij uit Zijn put dronk en deel had aan de beginselen die Hij onderwees, zou zij nimmermeer dorsten, maar haar ziel zou gevoed worden en zij zou het eeuwige leven hebben.

Wij leven in een gecompliceerde wereld vol problemen. Jong en oud schijnen her en der uit allerlei putten te drinken, op zoek naar het water dat hun ziel zal gaan voeden, dat wat van de innerlijke dorst zal lessen.

Jongeren die zich verenigen met allerlei zaken, sommige populair, vele bedoeld om veel goeds teweeg te brengen, enkele militant; de volwassene die geen voldoening kan vinden in zijn werk, en misschien in zijn huwelijk alleen teleurstelling en in zijn leven slechts leegte kent; de strijdlustige die zijn dagen vult met verbitterd zegenen waar hij tegen is, maar eigenlijk nooit precies weet waar hij wel voor

Drinkt van het zuivere water

PRESIDENT LOREN C. DUNN van de Eerste Raad van Zeventig

Het water des levens vinden wij in de beginselen van het Evangelie.

is; degene die in verdovende middelen zijn heil probeert te zoeken, misschien zelfs probeert dit gelijk te stellen met een ervaring op geestelijk gebied, en vervolgens beseft dat er elke keer dat hij „high“ is een ellendig dieptepunt volgt — waarschijnlijk

Drink van het zuivere water

grijpen deze mensen en vele anderen eerder bepaalde ideologieën aan en handelen zij eerder onberekenbaar door een innerlijke behoefte aan voldoening voor een smachtende ziel, dan om de waarde die de zaak waarbij zij betrokken zijn op het eerste gezicht heeft, hoe waardig die zaak ook mag zijn.

Zelfs in Rusland, waar het volk vijftig jaar lang heeft gedronken uit de put van de socialistische zedenleer, zijn er aanwijzingen dat men iets verlangt dat geestelijk voedzamer is. De journalist Paul Wohl, die het godsdienstig leven in het Rusland van nu bestudeerde, verklaart: „De socialistische zedenleer wordt geaccepteerd als de officiële maatstaf voor goed gedrag, maar of de burger van het Sovjet Rusland harmonieuzer is dan zijn voorganger is een open vraag. Er is wel een wetenschappelijke levensopvatting,” aldus Wohl, „maar er is ook godsdienst. De godsdienstige opleving is een fenomeen dat de ideologen van het communisme niet kunnen verklaren en waarover zij liever zwijgen.” Hij verklaart dat vooral de jongeren de aanzet geven tot de terugkeer naar religie.

De schrijver vertelt over een eenvoudige Russin, die bezoek kreeg van haar buurman, een jong natuurkundig ingenieur. „Ik weet dat u gelovig bent,” zei de ingenieur. „Kunt u me over God vertellen? Ik ben niet tevreden met de filosofie van het dialectisch materialisme. Ik wil graag het standpunt van godsdienstige mensen weten.”

Het is bijzonder interessant te kunnen waarnemen dat er in de gesteldheid van de mens iets elementairs is, waardoor hij zich vroeg of laat tot zijn Schepper wendt, mits hij deze neiging niet geheel krachteloos maakt door zonden of chronisch ongelooft, en

mits hij niet zo is ingesteld dat hij met minder genoegen neemt, door vol te houden dat wat hij niet weet of wat hij niet heeft ondervonden eenvoudig niet waar is.

Over de Heiland zegt de profeet Alma:

„Ziet, Hij nodigt alle mensen uit; want de armen der barmhartigheid zijn naar hen uitgestrekt, en Hij zegt: Bekeert u, en Ik zal u ontvangen.

„Ja, Hij zegt: Komt tot Mij, en gij zult eten van de vrucht van de boom des levens; ja, gij zult vrijelijk eten en drinken van het brood en het water des levens;

„Ziet, ik zeg u, dat de Goede Herder u roept; ja, en in Zijn eigen naam roept Hij u, die de naam Christus is; . . . ” (Alma 5:33-34, 38.)

En vervolgens onderwijst Alma het volk de dingen die met het Evangelie van Jezus Christus te maken hebben en wat zij kunnen doen om hun ziel te voeden, vrede te vinden en zich voor te bereiden op het eeuwige leven. Dan zegt hij:

„En nu gebied ik, Alma, u met de woorden van Hem, Die mij heeft geboden, dat gij doet, wat ik tot u heb gesproken.

„Ik spreek tot u, die tot de kerk behoort, bij wijze van gebod, en tot hen, die niet tot de kerk behoren, zeg ik bij wijze van uitnodiging: Komt, en wordt gedoopt tot bekering, opdat gij tevens deel moogt hebben aan de vrucht van de boom des levens.” (Alma 5:61-62.)

Zoals dit laatste vers aanduidt, kan de vrucht van de boom der verlossing worden verkregen, maar het baat een mens niets als hij er geen deel aan heeft!

Ik moet nu weer denken aan twee jongelui die enkele maanden geleden bij mij kwamen. Hun priesterschapsleiders hadden hen naar mij verwezen.

Vanaf het moment dat zij mijn kantoor binnen kwamen begonnen zij op een zeer openhartige wijze bepaalde leerstellingen, leringen en werkwijzen van de Kerk ter discussie te stellen. Hun houding was echter niet opstandig, omdat zij echt op zoek waren naar een antwoord.

Uiteindelijk vroeg ik hun of hun vragen misschien een indicatie waren van de symptomen van hun problemen en niet van de oorzaak. Was voor hun in feite niet de vraag of deze kerk de ware kerk was of niet de kern van de zaak? Of dit al dan niet de Kerk van Jezus Christus is? En of ze al dan niet door openbaringen van God wordt geleid? De jongens waren het met me eens dat zij waarschijnlijk zelf het antwoord op de andere vragen die bij hen leefden konden beantwoorden, als zij eenmaal het antwoord op deze vragen wisten.

Ik vroeg hun of zij mee wilden werken aan een experiment. De ene jongeman zag ernaar uit dat hij veel aan sport deed, dus vroeg ik hem: „Als je wilt weten welke chemische eigenschappen water heeft, ga je dan naar het plaatselijk sportveld om vier rondjes hard te lopen?”

Hij zei: „Natuurlijk niet.”

Ik vroeg: „Waarom niet?”

Hij zei: „Die twee hebben niets met elkaar te maken.”

Daarna sloegen we het zevende hoofdstuk van het boek Johannes op, en lazen: „Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelf spreek.” (Joh. 7:17.)

Als wij gaan experimenteren met de dingen van Christus, moeten wij deze dingen aan een geestelijke proef onderwerpen — een proef die de Heiland Zelf heeft voorgeschreven voor allen die het willen weten, een daadwerkelijke proef.

Ik vroeg hun of zij de Schriften lazen. Zij zeiden: „Nee.”

Ik vroeg hun of baden.

Zij zeiden: „Niet vaak.”

Ik vroeg hun of zij zich aan het Woord van Wijsheid hielden.

Zij zeiden: „Af en toe.”

Ik vroeg hun of zij naar de kerk gingen.

Zij zeiden dat zij er mee opgehouden waren.

Ik vroeg hun of zij belangstelling hadden voor een experiment van drie maanden. Ze zeiden dat ze het wel wilden proberen, maar dat ze zich liever tot niets verbonden voor ze wisten wat mijn bedoeling was.

„De komende drie maanden gaan jullie naar al jullie kerkelijke bijeenkomsten en jullie luisteren goed naar wat er gezegd wordt, maken aantekeningen van de belangrijkste punten die door de leraren worden genoemd en van de wijze waarop deze punten op jullie leven van toepassing zouden kunnen zijn.”

Ze dachten even na en zeiden dat ze het zouden doen.

„Zullen jullie in de komende drie maanden in jullie privé-leven het ochtend- en avondgebed in ere herstellen, om God te danken voor de zegeningen die jullie genieten, en om Zijn hulp te vragen bij het onderzoeken of de Kerk waar is en of de dingen die jullie doen zinvol zijn voor jullie leven?”

Een van deze jongelui, die zichzelf als een agnosticus beschouwde, maakte hier bezwaar tegen, maar tenslotte stemde hij erin toe, voorop stellend dat hij, om wille van het experiment, er vanuit zou gaan dat er een God is en deze God zou vragen om het licht en de kennis die hij zocht.

Ik vroeg hun of zij de komende drie maanden niet wilden roken, drinken en drugs gebruiken. Hoewel zij het bij

deze gedachte wat benauwd kregen, besloten zij zich hieraan te houden.

Ik vroeg hun of zij de komende drie maanden zedelijk rein en in overeenstemming met de zedelijke beginselen, die de Heiland onderwees, wilden leven. Ze zeiden dat ze het zouden doen. En vervolgens stelde ik voor dat zij zelf een rooster zouden opstellen om in de komende drie maanden het Boek van Mormon van a tot z te lezen — elke dag een paar bladzijden en voor het lezen elke keer een gebed om de Heer te vragen hen te zegenen, zodat zij zouden weten of het boek waar is en werkelijk van Hem kwam. Zij stemden er mee in.

Ik wist al wat er zou gebeuren, en ik zei: „Welnu, als jullie vinden dat jullie jullie vrienden hierover moeten vertellen, vertel ik je nu vast dat hun eerste commentaar waarschijnlijk zal zijn: „Tjonge, heeft broeder Dunn jullie te pakken gehad?” Zo zullen jullie er misschien zelf ook een of twee keer over denken in de loop van dit experiment, maar laat dit jullie niet afbrengen van de dingen die jullie hebben afgesproken. Als jullie denken dat dit problemen oplevert, denk er dan niet teveel aan, zet door en experimenteer echt, en laat dan deze ervaring van drie maanden voor zichzelf spreken.” Ik voegde eraan toe: „Als alles goed gaat, zullen jullie merken dat er enkele nevenproducten uit voortkomen, zoals toenemend bewustzijn en meer zorg voor je medemensen en grotere waardering en medeleven voor andere mensen.” Zij namen deze uitdaging aan en gingen weg.

Uiteraard hoopten we in feite dat zij datgene zouden ondervinden waarop elk lid en ieder ander recht heeft, en dat is de wetenschap dat men een eigen getuigenis heeft. Ik geloof dat Brigham Young het 't beste uitdrukte, en wel in deze woorden:

„De sterfelijke mens is geen enkele ervaring bekend die te vergelijken is met het getuigenis van de Heilige Geest. Het is als een machtig tweesnijdend zwaard en het brandt als een verterend vuur in de boezem van de mens. Het vernietigt angst en twijfel en laat in plaats daarvan de absolute, onvoorwaardelijke en onomstotelijke zekerheid achter dat een beginsel of concept waar is . . .

Ditzelfde getuigenis heeft de gelovige heiligen tot op de dag van vandaag gesteund en het zal immer een licht op hun pad zijn. De invloed van dit getuigenis gaat alle stoffelijke of aardse zaken te boven en het maakt de relatie met God de Vader tot een werkelijk en levend feit. Elke vezel van lichaam en geest reageert op dit getuigenis en de ziel kent de waarheid en leeft die na.”

En dus tot degenen die van het water uit vele putten hebben geproefd om slechts te merken dat de onlesbare dorst van hun ziel hen voortjaagt op zoek naar hetgeen hen vrede en voeding voor het hart zal brengen — tot u, wie u ook bent, lid of niet — wilt u komen om uit deze put te drinken, te proeven en uit te proberen of u dan niet de wateren des levens hebt gevonden waar u voor uw ziel kunt drinken en niet meer zult dorsten, maar vervuld zult zijn van de vreugde van de kennis van Jezus Christus en Zijn leringen en het doel van uw eigen leven?

Aan deze uitnodiging voeg ik mijn getuigenis toe dat ik weet dat God leeft. Ik weet dat Hij leeft en dat Jezus Christus onze Verlosser en Zijn Zoon is. De dingen waarvan Joseph Smith zei dat hij ze zag, zag hij ook, en in ons midden is nu een profeet van God en hij president nu. Hiervan getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen.

„Veeg je lederen op die mat!“ waarschuwde Mark Severin, senior-leider van horde 108, toen alle jongens het oude houten clubhuis van de welpen binnenkwamen. Marks lichte huid contrasteerde sterk met zijn donkere, keurig gekamde haar. De broek van zijn verkennersuniform kroop elke week een stukje verder omhoog langs zijn kuit en de mouwen van zijn shirt leken te krimpen. Maar het was zonde om nu nog een nieuw uniform te kopen, nu hij toch bijna voortrekker was. Als hij maar eenmaal klaar was voor zijn kroon.

Toen de bijeenkomst voorbij was, bleef Mark achter. Joe Palmer, zijn hopman, zat aan de tafel wat papieren te ordenen. Hij keek Mark aan. „Zeg, Mark, wanneer ben je van plan iets te gaan doen aan je dienstproject? Als dat niet voor elkaar is, krijg je je kroon niet, hoor.“

„Weet ik,“ antwoordde Mark. „Daar wilde ik juist over praten, broeder Palmer. We hebben thuis besloten wat we voor dat dienstproject gaan doen.“

„Mooi zo. Wat is het?“ vroeg Joe.

„Ik wil voor kerstman spelen.“ Mark keek toe hoe Joe's mond open viel van verbazing.

„Daar ben je te dun voor, jongen. Ik weet het wel . . . jij wilt *mij* jouw plaats laten innemen, hè?“ En Joe klopte eens op zijn ronde buik.

Mark lachte. „Daar had ik nog niet aan gedacht.“

„Hoe ben je van plan het geld voor zoiets bij elkaar te krijgen?“ vroeg Joe.

„Hoe weet u wat ik van plan was? Ik was van plan om de film *The Tiger Walks* te huren. Misschien mag ik de recreatiezaal ervoor gebruiken. Ik dacht zo dat dit een gemeenschapsproject is, omdat buurtbewoners kunnen bijdragen

voor een goed doel door een toegangsprijs voor de film te betalen. Hier is een voorbeeld van een kaartje dat ik heb getypt.“ Er stond op:

The Tiger Walks

Wijk Twee

15 december

Vorgestelde toegangsprijs

Volwassenen Fl. 1,00

Kinderen Fl. 0,50

Mark vervolgde: „Om wat extra geld te verdienen kan ik dan chips en snoepgoed verkopen. Van de winst kunnen we voor een gezin een kerstfeest betalen. Van zo'n dienstproject zou ik een heleboel kunnen leren.“

„Ja, een heleboel,“ beaamde Joe. „Wat gebeurt er als er niet genoeg belangstelling voor je film is en je niet veel geld verdient?“

„Het moet gewoon lukken. Als de horde ook helpt met het verkopen van kaartjes en chips en snoepgoed en voor stoelen zorgt, werken zij ook aan het project mee. Dan geven ze dit jaar met Kerst ook wat van zichzelf.“

„Weet je al een gezin?“

„Moeder heeft sociale zaken opgebeld om het adres van een arm gezin te vragen. We kunnen er in ieder geval wel een krijgen“, antwoordde Mark.

„Ik neem aan dat je begrijpt dat je daarvoor je eigen Kerstfeest moet opgeven,“ waarschuwde Joe.

„Natuurlijk. Ik vraag niets voor mezelf. Weet u, ik heb er nooit bij stilgestaan dat er mensen zijn die *helemaal* geen Kerstfeest hebben als er niet iemand anders voor kerstman speelt.“

Joe knikte: „We staan helemaal achter je, Mark. Ik vind het een grandioos idee van je.“

DORA D. FLACK Illustraties van Dale Kilbourn

Een welp als kerstman

De twee weken die volgden waren behoorlijk druk. Mark merkte dat hij zich zelfs op school zorgen zat te maken over alle details die moesten worden uitgewerkt. Maar toen alles achter de rug was, kon Mark dolblij de opbrengst tellen. Hij had ruim tachtig gulden winst. Het veraste hem dat enkele mensen hem in de kerk de hand schudden en zeiden: „Hier heb je wat geld voor je project,“ of iets speciaals voor het goede doel gaven. Sociale zaken wees hem een gezin toe dat bestond uit een moeder en haar twee kinderen — een jongetje van vier en een meisje van zes. Mark ging met zijn moeder naar mevrouw Smith toe om te vragen wat zij nodig hadden voor kerstmis. Toen ze hen binnen liet kon ze haar teleurstelling niet verbergen. Ze veegde met haar hand langs haar voorhoofd. „Maar ik dacht dat alleen maar rijke mensen zo iets doen. En nou hebben ze een jongen gestuurd!“ Ze kon haar tranen nog net bedwingen. „Ik ben ervan overtuigd dat we uw kinderen een fijn Kerstfeest kunnen bezorgen. Wat heeft u nodig?“ vroeg mevrouw Severin. Gewapend met de lijst gingen de pseudo-kerstmannen aan het werk. Op kerstmorgen werd Mark eerder wakker dan alle anderen. „Vrolijk kerstfeest allemaal!“ riep hij. Hij was buiten zichzelf van blijdschap. Toen de Severins hun cadeautjes aan het uitpakken waren, ging de telefoon. Mark

nam de hoorn van de haak. „Vrolijk kerstfeest!“ groette hij opgewekt.

„Kerstman?“ informeerde een aarzelende stem.

Mark herkende de stem van mevrouw Smith en antwoordde: „Daar spreekt u mee.“ Aan de andere kant was het stil. De moeder zakte in de schoenen — had hij gefaald? „Ik — — “Weer stilte. Toen: „Ik wilde je alleen even vertellen dat een jongen ons het prachtigste Kerstfeest heeft bezorgd dat we ooit hebben gehad. Hoe kan ik je ooit bedanken?“ Mark hoorde dat de kinderen van mevrouw Smith stonden te popelen om met hem te mogen praten. Het volgende half uur vertelden ze hem opgewonden wat een heerlijk, heerlijk Kerstfeest dit wel was.

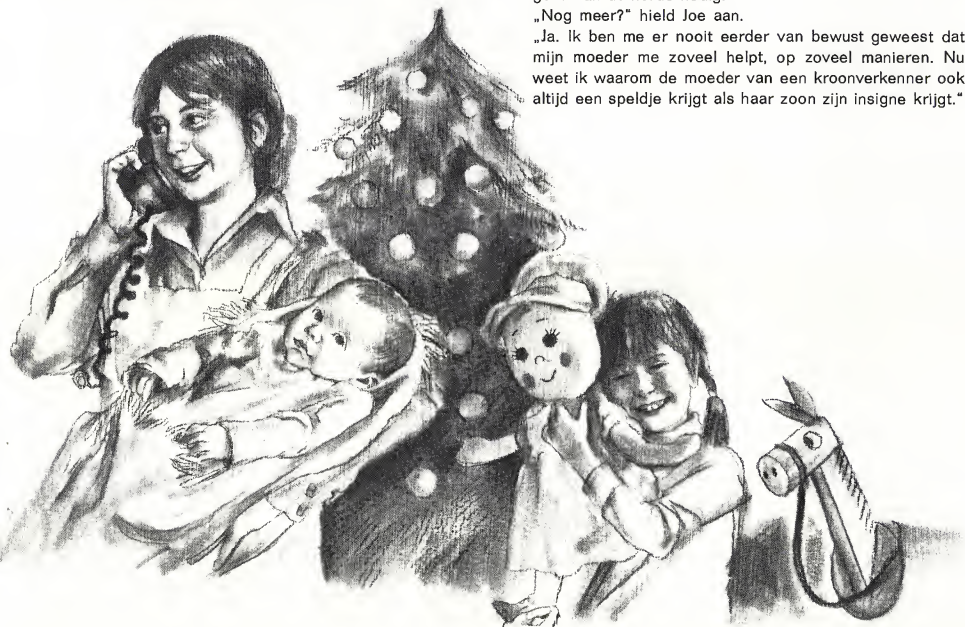
Zijn bruine ogen straalden toen hij de hoorn op de haak legde. „Tjonge, dit is het beste Kerstfeest van m'n leven. Aan anderen denken en iets voor te doen — zelfs mensen die ik helemaal niet kende — dat is de ware geest van het Kerstfeest“

Twee weken later zat Mark op de cementen vloer van het clubhuis en Joe Palmer luisterde naar zijn verslag van zijn kroon-project. Joe vroeg: „Wat heb je nu geleerd van deze onderneming — behalve dan de spanning van het geven?“

„Ik heb geleerd dat je in je eentje nooit iets echt belangrijks kunt doen. Hiervoor waren ons hele gezin en de jongens van de horde nodig.“

„Nog meer?“ hield Joe aan.

„Ja. Ik ben me er nooit eerder van bewust geweest dat mijn moeder me zoveel helpt, op zoveel manieren. Nu weet ik waarom de moeder van een kroonverkenner ook altijd een speldje krijgt als haar zoon zijn insigne krijgt.“

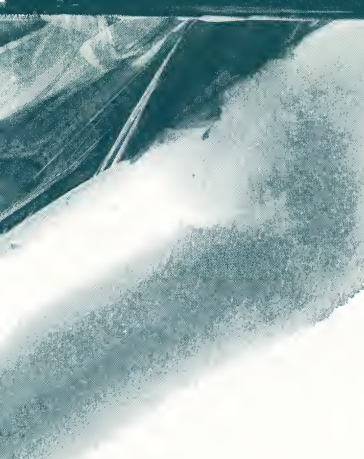

MELVIN DEGRAW

Illustraties van Richard Bird

Al ging ik ook

Ik kan me Jotun nog maar heel vaag herinneren. Terwijl de jaren de herinnering aan de ervaringen van mijn kinderjaren in het midden van Noorwegen hebben vervaagd, hebben zij ook mijn herinneringen aan enkele gebeurtenissen van zovele jaren geleden duidelijker gemaakt. Kleine, witte sneeuwvlokjes die nu voor mijn raam langs dwarrelen doen me denken aan Jotun en dat Kerstfeest van zovele jaren geleden.

Het was 1918 en de winter was streng in het noordelijke dal in Noorwegen waar Jotun lag, en waar mijn vader op een klein boerderijtje een moeilijk bestaan leidde. Hoewel de akker nog nooit gezegend was geweest met de vruchtbare grond die op de westelijke continenten rijkelijk aanwezig is, slaagden we erin door middel van kleine oogsten de touwtjes aan elkaar te knopen. Het was altijd hard werken, en veel luxe genoten we bepaald niet. Eerste Kerstdag was een dag waar we allemaal vol ongeduld naar uitkeken. Begin december begonnen we het huis al te versieren en in de loop van de daarop volgende weken stonden we steeds om de oude piano kerstliedjes te zingen. Als zo de geboortedag van onze Messias in een feestelijke sfeer werd herdacht, genoten we altijd bijzonder van die mengeling van eerbied en vrolijkheid.

Toen we nog heel klein waren, knipten mijn zusters en ik altijd versieringen voor de kerstboom en maakten we alles klaar voor de grote dag dat de kerstman zijn nachtelijk bezoek kwam brengen.

Op de vooravond van het Kerstfeest deed zich de gebeurtenis voor die zich zo diep in mijn geheugen heeft gegrift. Ik had melk uit de schuur gehaald, en met kwieke stappen liep ik door de pas gevalen sneeuw naar het helder verlichte huisje. Het vroom dat het kraakte en de sterren stonden helder te schitteren aan de wijde, donkere hemel.

Plotseling hoorde ik een geluid — een ver, scherp kraken dat licht door het dal echode. Met aan elke hand een zware melkemmer bleef ik als aan de grond genageld staan. Nu hoorde ik niets; de stilte omkapselde het piepkleine plateau en het onmetelijke dal. Ik spitste mijn oren en elke vezel van mijn lichaam was op het volgende geluid bedacht. Terwijl ik daar zo stond — en het leek wel een eeuwigheid — kwam het geluid weer, nu iets duidelijker dan de eerste keer. Het was een schrapend, krakend geluid, tegen de tijd dat ik het hoorde niet meer dan een echo van de verre bergtoppen. Hoewel ik dit geluid nog nooit eerder had gehoord, wist ik wat het was. Miljoenen tonnen ijs, die in de loop van jaren laag op laag waren opgestapeld, kwamen langzaam van een van de reusachtige bergtoppen glijden!

Met een hysterische schreeuw, en met woorden die bijna in mijn keel bleven steken, vloog ik het huis in. „Vader, het ijs komt naar beneden! Ik heb het horen kraken. Het valt straks in het dal en dan doodt het alle mensen daar!”

Mijn stem leek het te begeven en ik was opeens stil, terwijl mijn handen de leuning van een stoel omklemden. Rustig maar snel kwam mijn vader naar me toe. Hij twijfelde niet aan wat ik had gehoord. Hij kon aan de angstige blik op mijn gezicht zien dat het waar was. Hij ging naar de open deur en bleef zwijgend staan; de wasem van zijn adem was zichtbaar in de snel koud wordende kamer. Hij keerde zich

om en zijn markante gezicht stond ernstig; de diepe rimpels op zijn voorhoofd weerspiegelden zijn bezorgdheid. Hij zei eenvoudig en vastberaden: „Dat is het ijs op de Galdhøpiggen. De mensen in het dal moeten gewaarschuwd worden.”

We wisten allemaal dat het ijs, als het eenmaal ging schuiven, als een verwoestende lawine door het dal zou gaan en in zijn verschrikkelijke spoor geen steen op de andere zou laten. Zo'n ramp was er gebeurd in het jaar voor mijn oudste zusje werd geboren, en de beide ouders van mijn vader waren daarbij omgekomen.

Vader dacht snel. Het zou een wedloop met de tijd worden en de dikke laag sneeuw was een bijna niet te overkomen hinderpaal. Hij zou gemakkelijk in een van de verraderlijke sneeuwbanken van poedersneeuw kunnen vallen die 's nachts onmogelijk te zien waren; of hij zou misschien samen met de mensen in het dorp omkomen als de lawine naar beneden zou komen voor hij terug kon keren.

Ons huis was betrekkelijk veilig, omdat het op een plateau'tje stond, terwijl de steile helling ten zuiden van ons huis liep. Maar in het dal stonden negen huizen. Vader zou alle gezinnen gaan waarschuwen en hun vragen met hem naar het plateau te komen.

De hele lange avond zaten mijn moeder, mijn zusjes en ik in de kleine huiskamer, als het ware in de ban van het gele kaarslicht dat op de muur groteske schaduwen tekende. Nu was het geluid van het barstende ijs hoorbaar en het echode door het dal met heel af en toe een korte stilte. Het gleed misschien met een paar centimeter, misschien een halve meter tegelijk naar beneden. Hoeveel seconden, minuten of uren zou het duren voor het dal in de diepte door de ramp getroffen zou worden?

Toen de eerste zonnestralen door het raam vielen dachten we aan deze bijzondere dag — eerste Kerstdag. En we dachten aan vader, ergens daar in het dal, die door Gods kracht en macht geleid werd bij een gevaarlijke taak. Het was bitter koud en de lucht was

helder en scherp toen we tenslotte samen in de open deur gingen staan om te kijken naar een smalle rij mensen die op het besneeuwde pad onder ons langzaam naar ons toe liepen. Vader, met baardstoppels op zijn gezicht, liep voorop.

Om dertien over elf op die sabbatmorgen leek het wel of de hele berg de Galdhopiggen zich met een gedaver dat niets dan verwoesting achterliet in het dal leegschudde. Geen huis zou overeind blijven staan en niemand zou meer een thuis hebben waarheen hij terug kon gaan, maar de mensen leefden. Ja, het was Kerstfeest! Ondanks de verwoesting verheugden wij ons die dag en wij dankten een goede en genadige God, Die ons leven had gespaard . . .

Nu sta ik op van mijn stoel en loop naar het raam en ik kijk naar een sneeuwvlokje dat op de ruit tot rust komt. Terwijl de herinnering aan die gedenkwaardige dag voor mij opdoemde, zijn me de tranen in de ogen gesprongen. Ik wend mij af van het raam en mijn hart bonst in mijn borstkas. Onze kerstboom is dit jaar niet groot. De pakjes liggen te wachten tot ze op Kerstmorgen door de kleinkinderen met stralende ogen zullen worden uitgepakt. Ze zijn jong en onschuldig, en ze weten niets over de winters van vele jaren geleden in Jotun. O, maar ze zullen het eens weten, als ze er oud genoeg voor zijn, want dit is een verhaal dat zij weer aan hun kinderen moeten vertellen.

Het doet een mens goed weer eens stil te staan bij de verhalen die zijn vader eens vertelde. Het brengt een eerbiedige vreugde en een stemming die lang nadat het Kerstfeest voorbij is blijven voortleven.

Op de ochtend van haar zeventigste verjaardag keek Amelia Wallace in haar spiegel en ze zag een oude vrouw. Eerst dacht ze dat het aan het slechte licht lag dat haar gezicht er zo rimpelig uitzag en haar haar zo wit. Maar toen ze snel naar de zonnige keuken ging om zichzelf gerust te stellen door een blik in het spiegelte bij de achterdeur, keek vanuit de spiegel dezelfde bejaarde vrouw haar somber aan.

„Zeventig jaar oud,” fluisterde ze. „Hoe is het mogelijk dat het zo snel is gegaan?”

Ze stond daar nog steeds als verdoofd naar haar spiegelbeeld te staren, toen haar man, Harvey, door de achterdeur naar binnen stapte.

„Wat zou je ervan vinden als we eens gingen ontbijten?” zei hij. „Ik denk dat ik straks even naar de kwekerij ga om nog een paar appelbomen te halen. Langs het hek kan ik er nog drie, misschien vier, kwijt.”

Harvey en zijn appelbomen! Het leek wel of hij eenvoudig niet wilde geloven dat hun stadstuinje niet zoveel appels kon voortbrengen als hun boerderij met de grote boomgaarden dat vroeger deed.

„Harvey,” zei Amelia, „ik word vandaag zeventig jaar.”

Harvey's gezicht betrok. „Och, Amelia, dat is me nou helemaal door het hoofd geschoten. Ik heb zelfs niet eens een doos bonbons voor je gehaald.”

Amelia was geprikkeld. „Harvey, die doos bonbons interesseert me niet. Begrijp je het dan niet? Ik word vandaag zeventig. Zeventig jaar oud!”

Niet begripend knipperde Harvey met zijn ogen. „Nou, en?” zei hij. „Zeventig volgt gewoonlijk op negenenzestig, nietwaar?”

„Harvey,” zei Amelia zachtjes, „ik ben oud.”

Harvey kwam naar haar toe en keek in haar gezicht. „Voor mij zie je er niet oud uit,” zei hij. Zijn blauwe ogen schitterden. „Ik zou zo zeggen dat je nog best zo'n vijftig, zeg dertig, jaartjes mee kunt.”

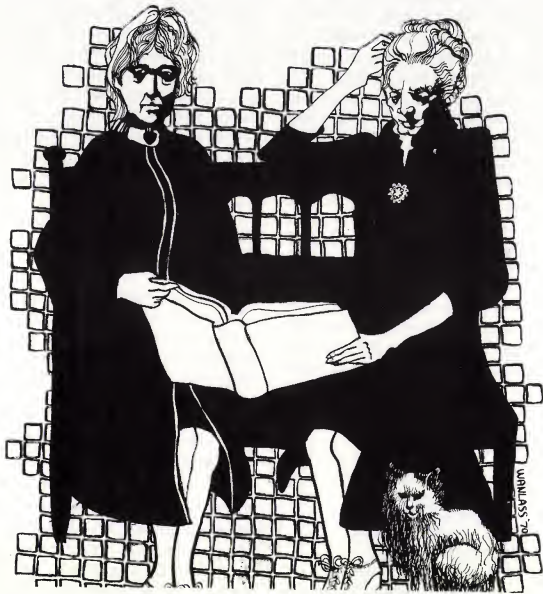
Bij elke andere gelegenheid zou ze hebben gelachen en zijn hand hebben gestreeld of hem een kus hebben gegeven op zijn wonderbaarlijk zachte wang. Maar nu draaide ze zich alleen maar om en zei: „Ik zal je eieren klaarmaken.”

Terwijl zij het ontbijt klaarmaakte waste Harvey vlug zijn handen en dekte voor hun tweeën de tafel, en de hele tijd praatte hij over zijn plannen om nog meer appelbomen te planten. „Ken je Bill van de groentenafdeling van het warenhuis van Cullen?” vroeg hij. „Hij zei tegen me dat hij alle appels zal kopen die ik kan leveren. Hij zegt dat mijn appels de beste zijn die hier zijn te krijgen. De klanten vragen erom.” Er klonk trots in zijn stem. „Ik dacht zo dat ik over een paar jaar genoeg zal produceren om voor speciale verpakking te zorgen als ik er nog een paar bomen bij zet.”

Amelia luisterde nauwelijks: naar zijn gebabbel. Hoe kon hij in termen van nog vier of vijf jaar denken? Zag hij dan niet in dat hij nu vijfenzeventig jaar oud was, en dat hij tegen die tijd bijna tachtig zou zijn?

Tijdens het ontbijt sprak Amelia nauwelijks, maar Harvey had meer dan genoeg te zeggen. Amelia was blij toen hij tenslotte naar de kwekerij ging met de woorden: „Ik denk dat ik ook maar zes nieuwe rozestruiken voor jouw tuin meeneem. Dat is een beter verjaarscadeau dan een doos

Een kwestie van richting

bonbons. Van rozen kun je nog jaren genieten."

Ze keek hem na toen hij fluitend over het pad naar de gehavende bestelwagen liep. Hij had de wagen per se willen houden toen ze de boerderij verkochten. Hij liep met een kwieke stap; zijn lange lichaam was nog gespierd en hij liep nog rechtop, een verloochening van de rheuma waarvan ze wist dat die hem af en toe parten speelde. Hij was ook oud, maar ze vroeg zich af of hij daar ooit aan dacht. *Ik kan al die vrolijkheid vandaag niet*

hebben, dacht Amelia. Ik denk dat ik maar even naar Dora ga. Ze kon erop rekenen dat Dora wel medelijden met haar zou hebben. Dora had altijd haar dikke fotoalbum bij de hand en daardoor werd het gemakkelijk terug te denken aan de tijd dat zij jong en knap waren.

Dora was blij dat ze kwam. „Ik zat juist aan je te denken, Amelia,” zei ze, terwijl ze haar visite voorging naar de verduisterde huiskamer. Gewoonlijk ergerde het Amelia dat Dora voortdurend haar zonwering dicht hield,

maar vandaag paste het bij haar stemming.

„Ik las juist in de krant dat Arthur Bronson hier is gekomen voor een bezoek,” vervolgde Dora, „en ik zat terug te denken aan de tijd dat hij op de middelbare school onze leraar Engels was en dat wij, alle meisjes, zo dol op hem waren. Er staat in de krant dat dat zijn eerste baan bij het onderwijs was, dus ik veronderstel dat hij alleen maar is teruggekomen om eens te kijken waar hij zijn carrière begon.” „O, ik herinner me hem heel goed,” zei Amelia glimlachend. „We leerden dat jaar zoveel Engels omdat we hem een plezier wilden doen. Hij was zo knap.”

Dora rommelde wat tussen een stapel kranten en haalde er een uit. „Moet je hem nou eens zien,” zei ze. De foto waar Amelia naar keek was er een van een oude, gebogen grijsaard, die als enig restje van zijn knappe uiterlijk zijn nog steeds stralende, donkere ogen over had. Amelia was terneergeslagen.

„Hij is wel heel wat veranderd, hè?” zei ze.

Dora knikte somber. „Ik kon wel huilen toen ik die foto van hem zag. Ik zou graag aan hem terug willen denken als jong en romantisch, zoals hij was toen alle meisjes van onze klas dachten dat ze verliefd op hem waren. Wacht eens even. Ik zoek even de foto van de uitreiking van onze einddiploma's op. Daar stond hij ook op, want hij was onze klasseleraar.”

Dora sloeg de bladzijden van haar fotoalbum om tot ze bij de foto kwam die ze zocht, een foto van de eindexamenklas van drieëntwintig leerlingen van de Melton High School.

„Moet je ons allen daar nou zien. We waren allemaal nog zo jong.“

Amelia keek nauwlettend naar het gezicht van de knappe jonge leraar en toen naar de andere jonge gezichten, enkele glimlachend, andere ernstig. Haar gezicht stond dromerig en er speelde een mild glimlachje om haar mond. Ze deed even een poging om zich de gedachten van dat meisje van achttien van meer dan vijftig jaar geleden voor de geest te halen, maar het leek wel of dat meisje een andere persoon was, en de zeventigjarige vrouw die ze nu was geworden kon het zich niet herinneren. Ze zal wel luchtkastelen rond haar knappe jonge leraar aan het bouwen zijn geweest, dacht Amelia, en ze had nu het gevoel dat ze boven het onnozele meisje, dat ze toen was, stond.

Met haar ogen zocht ze in de groep gezichten Dora en ze zag dat ze naast Bill Knowlton stond, de man die enkele jaren later haar echtgenoot zou worden. De gezichten van Dora en Bill stonden plechtig.

„Weet jij nog wat je op die dag dacht?“ vroeg Amelia opeens.

Dora, gebogen boven het album, knikte. „Bill en ik hadden het er over gehad dat de beste dagen van ons leven voorbij waren nu we eindexamen hadden gedaan.“

Amelia lachte zachtjes. „Vreemd, dat je dat dacht, terwijl er zoveel voor je lag.“

Dora knikte. „Maar nu is het allemaal voorbij.“ Ze diepte een zakdoek op uit de zak van haar schort en droogde haar ogen. Dora vond altijd wel iets waarover ze moest huilen. „O, Amelia, ik wou dat we terug konden gaan naar de tijd dat onze kinderen nog klein waren. Of de tijd dat ze bezig waren volwassen te worden en zoveel dingen deden. Dat waren de beste jaren, vind je ook niet?“

Amelia overdacht de vele jaren van haar leven. Het zou moeilijk zijn de beste jaren eruit te halen. „Over de hele linie waren het goede jaren,“ zei ze. „Zelfs als er te veel werk en te weinig geld was.“ Ja, zelfs dat waren goede jaren geweest. Het was leuk eraan terug te denken, maar Amelia

was er niet zo zeker van dat ze graag naar die tijd terug zou gaan om hem nog eens mee te maken. Toen ze die jaren doormaakten hadden ze steeds vooruit gedacht, aan de tijd dat het leven beter en gemakkelijker zou zijn, dus wat voor nut had het terug te gaan?

„Dora,“ zei ze, „wist je dat ik vandaag zeventig jaar wordt?“

„Ach, nee,“ zei Dora, alsof iemand haar net had verteld dat het dak was ingestort. „Dat betekent dan dat ik volgende maand zeventig word.“ Ze schudde haar hoofd en zei precies wat Amelia al eerder had gedacht. „O, Amelia, hoe komt het dat het zo snel is gegaan? Het lijkt nog niet langer dan een dag geleden dat we eindexamen deden.“ Ze boog zich weer over het fotoalbum. „Moet je ons allen daar nou toch zien. We dachten dat we iets groots op de wereld zouden verrichten.“ Ze zuchtte. „k Neem aan dat er niemand van ons ooit iets groots heeft gepresteerd. En nu is het te laat.“ Amelia rechte haar rug. „Dora, hoe kun je zeggen dat we nooit veel gepresteerd hebben? Het kan wel zijn dat niemand van ons ooit zijn naam

op de voorpagina van de **krant heeft** gezien, maar we hebben goed geleefd, we hebben goede gezinnen grootgebracht. En kijk nu eens wat onze kinderen doen — jouw Bill, die zijn reputatie aan het opbouwen is, en mijn David, en alle anderen brengen het er ook goed af. Ik vind dat het toch wel een beetje aan ons te danken is dat we ze hebben geleid naar de weg die ze zijn opgegaan, al heb ik niet meer gedaan dan ze overladen met liefde en zelf gebakken brood. En kijk dan eens naar Arthur Bronson en de levens die hij heeft beïnvloed in zijn jaren bij het onderwijs.“ En wat dat te laat aangaat, dacht Amelia, was Harvey nog steeds aan zijn boomgaard aan het werken en hij verwierf wat bescheiden roem als kweker van heerlijke appels.

Nu ze aan Harvey dacht, wilde ze opeens naar huis. „Ik geloof dat ik maar beter kan opstappen, Dora,“ zei ze. „Harvey komt zo thuis en dan vraagt hij zich af waar ik ben.“

Dora liep met haar naar het tuinhokje. „Bill zal het jammer vinden dat hij je is misgelopen,“ zei ze. „Hij wordt zo eenzaam. Hij is vanmorgen gaan wandelen. Het lijkt wel of hij niets te doen kan vinden. Hij zit maar wat, en hij zou willen dat hij weer kon werken, zoals vroeger.“ Ze zwaaide, en Amelia ging op weg. „Kom gauw weer eens langs.“

Amelia kwam voor Harvey thuis. Ze verlangde ernaar om zijn vrolijk geultje weer te horen. Waar lag het toch aan dat hij zo jong leek, terwijl Dora en Bill, en zelfs zij, zo oud leken? Lag het alleen aan zijn opgewektheid? Waarom was hij zo opgewekt?

Toen ze het gepuf van zijn bestelwaggen hoorde, ging ze naar buiten om hem te begroeten.

„Ik heb wat rozen meegebracht die je vast prachtig zult vinden,“ riep Harvey toen de wagen hortend tot stilstand kwam. „Klimrozen.“ Hij opende het piepende portier en stapte uit. „Weet je nog, Amelia, dat je altijd zo graag een rozenpoortje wilde hebben? Nou, ik ga daar in die zuid-oost hoek een prieeltje bouwen, en dan plant ik de klimrozen er om heen. Over een paar

jaar kun je daar dan midden tussen de rozen zitten."

Daar had je het weer, hij dacht weer aan de jaren die voor hen lagen.

"Dat zal geweldig zijn, Harvey." Ze keek toe terwijl hij de rozenstruiken en jonge appelboompjes achter uit de wagen tilde. "Harvey, denk jij wel eens aan de tijd dat je jong was? Alle dingen die we toen zouden gaan doen?"

"Niet zo vaak," zei hij en hij greep zijn kruitwagen en laadde die met planten. "Heb het te druk met nadenken over al die dingen die ik nu ga doen." Harvey greep de handvaten van de kruitwagen en duwde hem naar zijn boomgaardje.

Dat was het. Dat was het verschil. Harvey keek vooruit, op zoek naar dingen die hij nu ging doen en dingen die hij eens graag wilde doen, terwijl Dora en Bill en zij, op ditzelfde tijdstip, achterom keken naar de dingen die ze al gedaan hadden. Dat vooruitkijken had het leven interessant gemaakt toen ze jong waren. Misschien was het oud of jong voelen wel grotendeels een kwestie van richting, van de kant die je op keek.

Ze glimlachte toen ze Harvey hoorde fluiten. Ze had zelf ook wel zin om te fluiten. Er waren nog heel wat dingen die ze wilde doen. Het eerste was die rozenstruiken planten, zodat ze kon verlangen naar de dag dat ze onder haar rozenpoortje kon zitten, helemaal omringd door rozen.

"En wat mankeert er dan aan zeventig jaar zijn?" zei Amelia hardop. Ze pakte de achteruitkijkspiegel van de bestelwagen vast en ze richtte hem zo dat ze naar het spiegelbeeld kon kijken dat haar toelachte. Het haar, al was het dan wit, was zacht en glanzend en de ogen schitterden vrolijk in het stralende gezicht.

Ach, ik zie er helemaal niet naar uit dat ik zeventig ben, dacht Amelia. Welnee, hoor. Ik kan nog gemakkelijk voor vijftig doorgaan. ○

* Lael J. Little, een zondagschoolleerares van de wijk East Pasadena in de staat Californië, is huisvrouw en moeder. Orlings zijn haar verhalen in Ladies' Home Journal en andere Amerikaanse tijdschriften verschenen.

(vervolgd van blz 359)

werd wakker toen zijn schoorsteen op zijn dak viel, door enkele daksparran stortte en een gat in het plafond sloeg; hij zei echter: „Daarover maak- te ik me niet zo bezorgd als over het huis van mijn buurman, dat onmiddellijk in brand vloog. Niemand had water, dus we klommen op onze dak en sloegen de vonken uit.“

Een bisschop, die op weg naar zijn werk was toen de aardshok plaatsvond, was ongerust omdat hij verscheidene uren lang zijn gezin of leden van de wijk niet kon bereiken. Maar tijdens zijn afwezigheid waren de leden van de priesterschap in actie gekomen en vroeg in de middag had men al met alle gezinnen van de wijk contact opgenomen. Zijn vrouw vertelde dat zij, zodra de telefoon weer functioneerde, doorlopend werd opgebeld door mensen die aanboden geëvacueerde mensen in huis te nemen. „De mensen waren geweldig,” vertelde ze. „De manier waarop zij te hulp schieten in noodgevallen geeft je geloof een nieuwe impuls.“

Er is elke dag wel ergens de nood aan de man, al hoeft het niet altijd zo

ernstig te zijn. De Heer weet dat wij elkaar nodig hebben, en daarom heeft Hij ons tot broeders van elkaar gemaakt.

Laten wij onze waardering laten blijken voor het feit dat onze Vader in de hemel heeft voorzien in deze elementaire behoeften door na te leven wat wij belijden en door waarlijk de hoeder van onze broeder te zijn. Als wij terugkeren in Gods tegenwoordigheid, gebeurt het door anderen de helpende hand te reiken, want u kunt niet dichter bij God komen dan bij uw medemensen. Hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

* Tot 5 november 1896, toen tijdens een vergadering van het Eerste Presidentschap an de apostelen werd besloten dat de eerste zondag van de maand als vastendag in acht genomen moest worden, hield men overal in de Kerk op de eerste donderdag van elke maand vastendag. Op zondag 6 december, 1896, vastte men voor het eerst op zondag. (Andrew Jensen: Encyclopedic History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1941.)

1 Markham, Edwin — Amerikaans dichter en hervormer, 1852-1940.

2 Deze toespraak werd gehouden op 4 april 1971, op de 141ste Jaarlijkse Conferentie.

Laatste nieuws

Zojuist bereikte ons het bericht dat

Richard L. Evans
van de Raad der Twaalven

op 1 november jl. in Salt Lake City
aan de gevolgen van een ziekte is overleden

In deze tijd van het jaar zijn er zo veel dingen met elkaar verweven: kinderen — onschuld, verwachting; mensen die ons dierbaar zijn — thuis-komst, blijdschap, vrolijke en hartelijke stemmingen; soms eenzaamheid — ernstige zorgen; een zekere mate van goedgeefsheid en een opleving van ons betere ik; en nog zoveel meer — alles gelaardeerd met wat vergeven en vergeten en met herinneringen uit al die voorbijgane jaren die versmelten met dit ogenblik. O, ouders, wij smeken u: schenk uw kinderen goede en blijde herinneringen — geen verwennerij of teveel toegewendheid, geen vervulling van al hun wensen en verlangens — maar herinneringen aan liefde, aanmoediging, aan vrede en harmonie en geluk thuis — herinneringen die hun leven zullen verrijken en verheffen, waar ze ook zijn, voor altijd. Welnu, ze komen en gaan gezwind, evenals het leven. Och, laten wij toch leven met berouw en verbetering, met eerlijkheid en eer, en evenwicht naar denken, voelen en geest — naast alle tastbare dingen die ruimschoots aanwezig zijn. En men kan zich uiteraard het Kerstfeest niet voorstellen zonder de komst van Hem ter ere van wie wij dit feest vieren; de Vrededorst, (zie Jes. 9:6.), de Zone Gods, onze Heiland en Verlosser, van Wie wij vanuit de grote zekerheid van onze ziel (zie Job 19:25.) getuigen dat Hij leeft. „Ik weet dat mijn Verlosser leeft.“ O, laat ons nooit vergeten wat God gegeven heeft, laten we nooit te veel de moeilijkheden van deze tijd benadrukken, maar met geduld, dankbaarheid en geloof de toekomst tegemoet treden, de woorden van dit kerstlied indachtig:

Daar is uit 's werelds duist're wolken
een licht der lichten opgegaan.
Komt tot zijn schijnsel, alle volken!
En gij, mijn ziele, bid het aan.
Het komt de schaduwen beschijnen,
de zwarte schaduw van de dood;
de nacht der zonde zal verdwijnen,
genade spreidt haar morgenrood.

Wat heil! Een Kind is ons geboren,
een Zoon gegeven, door Uw kracht.
De heerschappij zal Hem behoren,
Zijn last is licht, Zijn juk is zacht,
Zijn naam is Wonderbaar; Zijn daden
getuigen van Zijn liefd' alleen;
Hij doet ons, hoe met schuld beladen,
verzoend voor 't oog des Vaders treên.

Kerstmis

en herinneringen voor uw kinderen

DOOR RICHARD L. EVANS

De jeugd geeft gehoor aan de oproep

DOOR DAVID WAKELING

Vraag:

Wij zijn het aan onze hemelse Vader en aan onze Kerk verschuldigd het Evangelie te onderwijzen aan onze medemens. Met name onze jeugd is geroepen om zending te worden. Waaruit bestaat je verplichting om je op een zending voor te bereiden?

Antwoord:

Waar zou je eigenlijk aan toe zijn in deze tijd als niemand je het Evangelie had geleerd of als het je voorouders niet was bijgebracht? Hoe verloren zouden wij allemaal staan, als wij eens plotseling werden ontdaan van de wetenschap dat God leeft, dat hij onze gebeden hoort en verhoort, dat wij door de doop door onderdompeling door hen die het gezag dragen en door het onderhouden van alle geboden van Christus, onze zaligheid en verhoging kunnen verwerven en eenmaal weer bij onze Vader in de hemel zullen wonen.

Julie weet allemaal wel hoe hongerig je wordt wanneer je alleen maar twee maaltijden overslaat en hoe vreselijk veel honger je krijgt als je vast gedurende drie of meer maaltijden. Zo is het nu gesteld met de mensen buiten de Kerk, die in duisternis zitten. Ze hongeren zozeer naar de waarheid en de kennis van God. Ze zitten vol verlangen te wachten tot iemand hun die komt brengen.

De waardigste levensroeping is die waarin een mens het best zijn medemens kan dienen, nl. door ernaar te streven het leven van anderen beter en gelukkiger te maken. "...Voor zoveel jij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt jij dat Mij gedaan." (Mt. 25:40.) Geen andere groep mensen in de hele wereld heeft een betere gelegenheid gekregen om werkzaam te zijn in de edelste levensroeping dan de ouderlingen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hun leven is toegewijd aan het tot stand brengen van zaligheid en vrede, naarmate zij zich persoonlijk daarvoor inspannen; hun talenten en middelen wijden zij aan de taak van deze wereld een betere en mooiere woonplaats voor de mensen te maken. De doelstellingen van onze Kerk is de mensen de volmaakte wetten en bepalingen van het Evangelie te leren naleven, en hen voor te bereiden op een leven

in Gods tegenwoordigheid in het celestiale koninkrijk. Dit alles kunnen ze alleen doen door het Evangelie van Jezus Christus te aanvaarden.

Ten einde op zending te kunnen gaan, moeten wij eerst jaren besteden aan de voorbereiding hierop door te bidden, een rein, rechtvaardig leven te leiden en het Evangelie te bestuderen. Dit is bepaald geen gemakkelijke taak, terwijl tegenwoordig het zedelijk peil van de wereld zo diep gezonken is, en terwijl roken en drinken blijkbaar de grote voorwaarden zijn voor gezellige omgang met anderen. In onze Kerk geldt slechts één enkele zedelijke maatstaf, en die is zowel op mannen als op vrouwen van toepassing. De normen van de Kerk zijn goedt, zelfs goddelijk, en dragen bij tot eerbare mannelijkheid en deugdzame vrouwelijkheid, gelukkige gezinnen en tot het voortbestaan van ons volk. Het is onze plicht ons voor te bereiden om de Kerk waardig te kunnen vertegenwoordigen, ervoor zorg te dragen dat wij voldoende volwassen zijn en bovenal een goed karakter hebben. Wij dienen onszelf ook lichamelijk voor te bereiden. Zendingswerk is inspannend; de verandering van klimaat geeft in het begin vaak moeilijkheden. Dikwijls treedt heimwee en ontmoediging op. Tenzij wij lichamelijk zijn voorbereid, zullen wij onder de spanning bezwijken.

Iedere ouderling is verplicht een heer in christelijke zin te zijn. Een heer is iemand die niets te verbergen heeft, die voor niemand schuld bewust zijn blik hoeft neer te slaan. Hij is trouw — trouw aan waarheid en deugd, aan het woord van wijsheid; eerlijk tegenover zichzelf en in zijn beoordeling van anderen, trouw aan zijn woord evenals aan de wetten, en evenzeer trouw aan God als aan de mensen. Een ouderling die uitgaat om de wereld te kerstenen behoort zo'n man te zijn.

Wij zijn verplicht ons erop voor te bereiden God te dienen met geheel ons hart, macht, verstand en sterkte, opdat wij ten laatsten dage onberispelijk voor God mogen staan. (Zie L. & V. 4:2.)

„Zie, het veld is alreeds wit om te oogsten; laat daarom een ieder die wenst te maaien, zijn sikkel met alle macht inslaan en maaien zolang het dag is. . .

„Ja, wie ook zijn sikkel wil inslaan en maaien, is door God geroepen.” (L. & V. 11:3-4.)

De persoonlijke noot

DOOR HOYT W. BREWSTER, Jr.

In een plaatselijk nieuwsblad is onlangs een artikel verschenen over een oude vrouw die zich in haar hotelkamer had opgesloten en weigerde eruit te komen. Vele mensen verwonderden zich over dit ogenschijnlijk excentrieke gedrag, maar toch kreeg men, naarmate men dit verhaal verder las, onwillekeurig een opwelling van medelijden met dit dametje en zoveel anderen van haar slag.

Het tragische was niet gelegen in het feit dat haar hotel was afgekeurd en spoedig zou worden afgebroken, maar in de omstandigheid dat niemand scheen te weten wie zij was en evenmin waar ze vandaan kwam. Evenals talloze anderen was ze jaren geleden naar de grote stad gekomen en daar was ze langzamerhand verzonken in de onpersoonlijke massa naamloze, vergeten mensen, die zo'n groot deel vormen van onze verstedelijkte maatschappij. Daar ze nergens heen hoefde en er niemand was die iets om haar gaf, had ze zich teruggetrokken in het binnenste van haar heiligdom, van de enige wereld die ze kende, nl. haar hotelkamer, een wereld die weldra zou ineenstorten.

In een tijdperk van postdistrictsnummers, een tijd waarin de menselijke persoonlijkheid teloor gaat in een doolhof van computerkaarten, waarin mensen vlak naast elkaar kunnen wonen zonder ooit nader met elkaar kennis te maken, waarin autosnelwegen het bereiken van aardrijkskundige bestemmingen voor ons vergemakkelijken, maar tevens de neiging hebben de onderlinge afstanden van mens tot mens te vergroten, en in een tijd waarin mensen leven die verstoken zijn van elk genoeglijk contact met familieleden en vrienden, wordt de uitdaging van het Evangelie ons levensgroot voor ogen gesteld: „Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen.” (L. & V. 18:10.)

De betekenis die deze tekst met name voor u als godsdienstleraar heeft, kan worden toegelicht door uzelf de volgende vragen te stellen: Welke waarde hecht u eigenlijk aan zielen in uw klas? Hebt u wel eens een poging ondernomen om de beginselen der zaligheid te onderwijzen aan een klas vol naamloze individuen, die vaak niet eens een eigen gezicht hebben? Voelt u zich persoonlijk verbonden met iedere leerling van uw klas, ook met hen die niet geregeld komen? Kunt u ieder kind van de klas als iemand met een eigen persoonlijkheid zien, of zijn ze voor u gevoel allemaal zonder meer samengesmolten tot één onpersoonlijke massa, waarvoor u zich gedurende enkele uren per week slechts flauwtjes interesseert? Kortom be-

Hoyt W. Brewster Jr. is directeur van het Gardena-instituut voor godsdienstonderwijs en raadgever in de wijkbisschop van de Universiteit van Zuid-Californië.

komt u zich om de *persoonlijke* waarde van elke levende ziel in uw klaslokaal? Verleent u uw onderwijs een *persoonlijke noot*?

Wil het Evangelie van Jezus Christus in het leven van onze leerlingen een wezenlijke, levende kracht worden, dan moet het hun worden gebracht door leraars die zich persoonlijk verantwoordelijk voelen voor elk mensenkind dat aan hun zorgen is toevertrouwd. Naarmate een leerling aanvoelt dat een leraar zich niet alleen maar oppervlakkig voor hem interesseert en niet enkel uit sleur elke week werktuiglijk een les geeft, en naarmate hij beseft dat de leraar zowel in als buiten de klas bezorgd is voor zijn welzijn, zal zijn ontvankelijkheid voor de strekking van het onderwijs vele malen worden vergroot.

Wat kan een godsdienstleraar dus doen om zijn persoonlijke band met elke leerling van zijn klas te versterken? Wat kan hij doen om zijn verhouding tot de leerlingen die persoonlijke noot te verlenen? Het zal zowel de leraar als de leerling ten goede komen als de leraar zich aan de volgende wenken houdt:

1. Leer de voor- en achternaam kennen van elke leerling in uw klas; leer verder de namen goed uitspreken. Iemand's besef voor eigen persoonlijkheid ligt in zijn naam besloten. Wij horen onze naam graag op de juiste wijze gebruiken. Dit geeft ons ergens het besef iemand te zijn met een eigen persoonlijkheid en wij krijgen dan het gevoel dat anderen van ons bestaan afweten. Onze hemelse Vader Zelf vindt het zeer belangrijk dat Zijn naam juist gebruikt wordt. Als wij een leerling aanspreken als „jij daar,” of „jij met dat blauwe overhemd” ontzeggen wij hem daarmee zijn eigen persoonlijke waardigheid.

Zodra een leraar een oprechte poging doet om de namen, zelfs de bijnamen te leren kennen van elk lid van de klas, ontstaat er een persoonlijke band tussen leraar en leerling, waardoor er vertrouwen zal groeien en ontvankelijkheid voor het gegeven onderricht.

2. Streef metterdaad naar kennis van de afkomst, de interessen en doelstellingen van iedere leerling. Als wij de bijzondere belangstelling van onze leerlingen kennen, zal dit ons helpen lessen voor te bereiden die van betekenis zijn voor hun eigen leven en voorts zal de verhouding tussen leraar en leerlingen hierdoor nog meer worden versterkt.

Een beproefde methode is b.v. iedere leerling van de klas een vragenlijstje of kaartje te laten invullen. Hierbij moet

men echter wel oppassen niet al te intiem te gaan rondsnuffelen in het privéleven der leerlingen of hun het gevoel te geven dat ze verplicht zijn de vragen te beantwoorden. Breng de leerlingen aan het verstand dat dit een methode is om hen beter te leren kennen.

Een andere methode is te gaan praten met huisonderwijzers, priesterschapsleiders en vrienden van uw leerlingen. En tenslotte: Let goed op nieuwtjes in plaatselijke of schoolkranten die wellicht iets te maken hebben met een of ander aspect van het leven van uw pupillen, zoals een pas geleverde prestatie of ontvangen onderscheiding, of die betrekking hebben op een onderwerp waarvoor zij zich interesseren. Neem er de tijd voor de betrokkene in zo'n geval persoonlijk te feliciteren door middel van een telefoontje, een bezoek of een brief.

3. Houd de presentielijst nauwkeurig bij en ga de afwezige leerlingen na. Als de afwezigheid van een leerling wordt gevolgd door een telefoontje of door het afleggen van een bezoek en daarbij wordt blijk gegeven van echte bezorgdheid omdat hij niet aanwezig was, dan zal de kans groter zijn dat hij de volgende les wel bijwoont. Als een leerling afwezig is, al dan niet met recht, en zijn afwezigheid wordt niet opgemerkt, dan geeft men hem daarmee als het ware te kennen dat het eigenlijk niet belangrijk is erbij te zijn, althans de leraar geeft er blijkbaar niet om. Wij allen hebben behoefte aan het gevoel dat anderen ons graag mogen. Hebt u wel eens nagedacht over die pijnlijke leegte welke bestaat in het leven van mensen die men nooit mist? Laat uw leerlingen dus weten dat u op hen gesteld bent.

4. Behandel iedereen in uw klas met hetzelfde respect dat u van een leraar zou verlangen als u zelf een leerling was. Sta uzelf niet toe de opmerkingen van een leerling als niet terzake dienend van de hand te wijzen, alleen al omdat hij jonger, minder ervaren of misschien minder goed onderlegd is dan uzelf. Bedenk daarbij dat eerlijk uitgesproken meningen evenzeer deel uitmaken van het leven van een leerling als zijn lichamelijke eigenschappen; wij moeten dergelijke meningen dan ook respecteren, of ze nu juist zijn of verkeerd.

Als de leraar alle opmerkingen van zijn leerlingen even vaardig en bekwaam behandelt als een chirurg een moeilijke operatie verricht aan het menselijk lichaam, zal hij veel meer kans hebben hen werkelijk te helpen. Als de opmerkingen van een leerling echter geringschattend

worden behandeld, als men er de spot mee drijft of ze belachelijk maakt, of deze lichtvaardig van de hand wijst zonder ze behoorlijk in overweging te nemen, dan zal daardoor een kloof ontstaan tussen de leraar en de leerling, welke oorzaak kan zijn dat laatstgenoemde de eerste verwerpt, evenals de boodschap die deze verkondigt.

5. Geef dikwijls blijk van waardering jegens de leerlingen van uw klas voor het voorrecht hen te mogen kennen en met hen samen te werken. Wees voorzichtig met wat u zegt en zorg ervoor dat uw woorden werkelijk oprecht zijn. Uw leerlingen merken het wel als u uw waardering uitspreekt zonder het te menen, en als de gevoelens die u uit jegens hen onoprecht zijn, dan kunnen ze de waarachtigheid van uw andere beweringen wel eens in twijfel gaan trekken. Als u echter eerlijk tracht een goede verstandhouding met de klas op te bouwen, kan het uitspreken van waardering voor de leerlingen het leerproces alleen maar bevorderen.

6. Heb gevoel voor de stemmingen en behoeften van uw pupillen. Als een van uw leerlingen b.v. met roodbeulde ogen en klaarblijkelijk verdrietig in de klas komt, geef hem dan met een stille wenk blijk van uw medeleven en bied aan hem te helpen. Misschien zou de betrokkene het waarderen als u hem onopvallend een kort briefje in handen zou stoppen, waarin u uw verlangen hem te helpen kenbaar maakt. Laat hem althans weten dat u met hem begaan bent en dat het u ter harte gaat!

Zo zouden we misschien nog tal van voorbeelden kunnen noemen van wat een godsdienstleraar zo al kan doen om zijn onderricht een persoonlijke noot te verlenen; de zes hierboven gegeven wenken zijn echter geschikt om mee te beginnen. De leraar wordt aangespoord om altijd opletend uit te zien naar methodes voor het smeden van een hechtere band tussen hem en de leerlingen van zijn klas. Als hij bedenkt hoe heilig de taak is die hem is opgelegd en steeds de waarschuwing in gedachten houdt die door de profeet Joseph Smith is geuit, nl. dat „alleen dwazen lichtvaardig met menselijke zielen zullen omgaan,“ * zal hij alles in het werk stellen om zijn leerlingen te leren kennen en ze het gevoel te geven dat hij ze graag in zijn klas heeft. Zo wordt de aansporing om een persoonlijke noot aan te brengen van steeds groter belang in de roeping van een godsdienstleraar. ○

2 FEB 1972